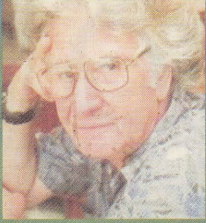
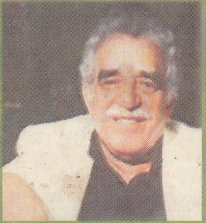


பயிற்சலம்

இருமாத இதழ்
ஜூலை - ஓகஸ்ட் 2006
ரூபா - 20.00



அகஸ்டோ போல்



மாக்ரவேஸ்



விக்ரஹ ஹாரா



இலத்தீன் அமெரிக்கா அகழக்கிறதூ

செவ்விர்தியத் தலைவன் ஹாடுவே நெருப்பி விடப்பட்டு கொளுத்தப்படுவதற்காக கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த போது பாதிரியார் ஒருவர் அவனை கிறிஸ்தவனாக மதம் மாற்ற முயற்சி செய்தார். “கிறிஸ்தவனாக மாறினால் உன்னுடைய ஆன்மா காப்பாற்றப்படும். அப்படி நடந்தால் நீவிண்ணுலகத்திற்கு செல்ல லாம், இதனால் நரகத்தின் முடிவில் லா வேதனைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள லாம் என்று சொன்னார். “விண்ணுலகத்தில் ஸ்பானியர்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களா?” என ஹாடுவே கேட்டான். “இருக்கிறார்கள்” என்றார் பாதிரியார். இதைக் கேட்ட ஹாடுவே சொன்னான். “நான் நரகத்துக்கே சென்று விடுகிறேன்”



With Best Compliments From

GTV ENTERPRISES (PVT) LTD.

COURIER CARGO SERVICES



**VIJEYA
ENTERPRISE**



**MAHARAJA
FOOD PRODUCTS**

Importers, Exporters, Sri Lankan Food Producers, Freight Forwarders & Clearing Agents

No. 18/3, Dr.E.A. Cooray Mawatha, Colombo - 06.

Tel : 2360926, 2559849, Fax : 2361139

E-mail : maharaja@dialogsl.net



ஒரு சொல்லின் புன்னகையில்
சரிந்தேன்
நான் விழுந்தேன்
இதுதான் நான் தொடங்கும் இடம்....

துணைத்தளபதி மார்க்கோஸ்

“ஒருவன் தனது வாழ்க்கையை ஒரே ஒரு குறிக்கோளுக்காக மாத்திரம் அர்ப்பணித்து விட்டு, இந்தக்குறிக்கோள் நிறைவேறத் தனது சக்தி அனைத்தையும் செலவழித்து வந்தால் அவனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையானது, பாதிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. இது அவனுக்கு உடனடியாகப் புலப்படுவதில்லை. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் தனிப்பட்ட வாழ்வில் ஏற்படும் பாதிப்பு புலப்படவே செய்கிறது. யாரெல்லாம் அவனைச் செருக்குடையவன் என்று கருதமாட்டார்கள் என்று அவன் நினைத்தானோ அவர்கள் கண்ணில் தான் ஒரு செருக்குடையவனாக விளங்குவதை அவன் கண்டறிகிறான். அப்போது அவனுக்குத் தனது தவறுகளுக்கான காரணமாக இருப்பது ஒரு அடிப்படையான பலவீனம்தான் என்பது தெரிகிறது. பந்தம், பாசம், உறவு முதலியவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் தனிமையில் வாழ்வதற்குத் தைரியமில்லாமல் போனதுதான் அந்த பலவீனம்.”

அந்தோனியோ கிராம்ஷி

ஒருவன் உயிர் விடும் போது
துன்பம் முடிகிறது:
சிறைச்சங்கிலிகள் தெறிக்கின்றன.
இறுதியில்,
அந்த மரணத்தில்
வாழ்வு தொடங்குகிறது.



::பிடல் காஸ்ட்ரோ

மாற்றங்களை வேண்டி.....



வயிஸ்திஸம்

இருமாத இதழ்

பிரதம ஆசிரியர்

பொ.கோபிநாத்

இதழாசிரியர்

தெ. ஞா. மீநிலங்கோ

பயில்நிலம் குழு :

தே. அபிலாஷா

தே. ஜனமகன்

நே. பிரசாந்த்

செ. நந்தமோகன்

த. பார்த்திபன்

க. நிரஞ்சனி

த. தர்மேந்திரா

ஸைரா கலீல்

கு. பாரதி

கி. திவாகரன்

க. அபிராமி

செ. கௌரி

நா. ரவிச்சந்திரகுமார்

பக்க வடிவமைப்பு:

மதிவதனி ஆ

அச்சுப்பதிப்பு:

விகடன் பிறிள்ரேஸ்

கொழும்பு - 06

☎ 2504370

வெளியீடுவோர்:

பயில்நிலம்

59/3, வைத்திய வீதி

தெஹிவளை

☎ 5527074



ஜூலை - ஓகஸ்ட் 2006

விலைப்பு : 01

அறவடை : 12

புரட்சிக்கு வழிவகுப்போம்

மக்களை ஒன்று திரட்டுவதும் எல்லோரையும் விழிப்படையச் செய்வதுமே நாம் செய்ய வேண்டிய சமூகக் கடமைகள். இதற்கு பண்பாட்டு ரீதியாக மக்களை ஒன்றிணைப்பதுதான் சிறந்த வழி. 'பண்பாட்டுப் புரட்சி' என்ற ஆயுதமே எங்களுக்குக் கான போராட்டக் கருவி. பண்பாட்டுத் தளத்தில் நின்று எவ்வாறெல்லாம் புரட்சியை முன்னெடுக்க முடியும் என இலத்தீன் அமெரிக்கா சொல்லித் தந்திருக்கிறது. அதற்கான இதழாகவே இந்த இதழ் மலர்கிறது.

மக்கள் இலக்கியத்திற்கு ஒரு உன்னதமான வரலாறு உண்டு. அது எந்த மன்னனுக்கும் தலை வணங்கியதில்லை. அடக்குமுறைகளுக்கு அஞ்சி நின்றதில்லை. மாறாக மேட்டுக்குடிகளும் அவர்களது அடிவருடிகளும் வெறுத்தொதுக்கிய உழைக்கும் மக்களைத் தன் ஆயிரமாயிரம் கரங்களை விரித்துத் தழுவிக்கொண்டது. கண்ணீரிலும், குருதியிலும், போராட்டங்களிலும் உருப்பெற்றெழுந்தது.

நாம் ஒவ்வொருவரும் எல்லோருக்காகவும் போராடுவோம். ஒன்றாகக் குரல் கொடுப்போம். எல்லாவற்றையும் அவதானிப்போம். பங்குபற்றுவோம். மக்களுக்கூடாக புரட்சிக்கு வழிவகுப்போம்.

- ஆசிரியர் குழு -

பயில்நிலம்

2

2006

ஓகஸ்ட்

ஜூலை

நீறு பூத்து

ஆரணி

அடுத்தடுத்து பல மாறுதல்கள் வந்து போயும் இந்த மண்ணின் சில அடையாளங்கள் இன்னும் மாறிப்போய் விடவில்லை. பள்ளிக்கூடக் காலத்தில் பார்த்த விடயங்கள், இடங்கள் இன்னும் பழமை குன்றாமல் இருப்பது ஆச்சரியமானதுதான். வலிகாமம் வடக்கும் அப்படியேதான் இருக்குமோ தெரியவில்லை.



பயில்நிலம்
4
2006
கஸ்ட்
ஜூலை

எண்பதுகளின் முற்கூறில் யாழ்ப்பாண மண்ணில் நடந்த இராணுவத்தை முகாமுக்குள் முடக்கும் யுத்தங்கள், எண்பத்தேழில் 'ஒப்பநேசன் லிபநேசன்', பின்பு தொண்ணூறில் ஒட்டு மொத்தமான வலிகாமம் வடக்கின் இடப்பெயர்வு எங்களை ஒரு முழுமையான கையறு நிலைக்கே தள்ளி விட்டிருக்கிறது.

யாழ்ப்பாண மண்ணிற்கு வெளியேயான வாழ்க்கையில் இரண்டு தசாப்தங்கள் கழிந்த பிறகு இந்த முறைதான் ஊருக்கு வந்திருக்கின்றேன். இடப்பெயர்வுகள், புலப்பெயர்வுகள் எங்களுக்குள் எவ்வளவு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தாலும் வேரைத் தேடி ஓடும் வெந்த உள்ளம் எங்களிம்தான் இருக்கிறது.

போர்ஓய்வு, பேச்சுவார்த்தை, 'ஏ நைன்' திறப்பு எல்லாம் என்னை மீண்டும் இந்த செம்பாட்டு மண்ணில் வெறுங்காலுடன் நடந்து பார்க்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருக்கின்றன.

உரும்பராயில் இருந்து காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட்ட சைக்கிள் ஓட்டம். இரவலாக அடுத்தவீட்டு மாமாவிடம் வாங்கிய பழைய ரலி சைக்கிள். ஒரு மாதிரியாக மிதித்து மருதனார்மடம், உடுவில், மானிப்பாய், சங்காணை, வடலியடைப்பு, பண்டைத்தரிப்பு, அளவெட்டி எல்லாம் சுற்றி இப்போது மல்லாகம் சந்தியில் வந்து மிதந்து சுண்ணாகப் பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். நேரம் மதியம் பன்னிரண்டு மணியைச் சுட்டுகின்றது. பங்குனி வெய்யில் உச்சியை எளிக்கிறது.

பிரான்பற்றில் பார்த்த எண்ணெய்ச் செக்கு கண்ணுக்குள் சுற்றுகிறது. இரணைமாடு, ஆச்சி, கிறீச்... கிறீச்... லொடக் லொடக் சத்தம்... அடுத்து அளவெட்டியில் ஒரு வீட்டின் மதில் ஓரம் கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும்

சுமைதாங்கிக்கல்லு, தண்ணீர் த்தொட்டி, துலாக் கொடிபுடன் கிணறு... எல்லாம் எண்பதுகளில் நாம் பார்த்த விடயங்கள் தான் இன்னும் அப்படியே அதன் தார்ப்பரியத்துடனும் உயிர்ப்புடனும் இருக்கின்றன.

மல்லாகம் சந்திப் பிள்ளையார் கோயில், தேர்முட்டி, முன்னால் மகாவித்தியாலயம், இங்கு தான் முதன் முதல் அத்துலத்முதலி வீசிய அழகல் பிப்பாய்க் குண்டு வீழ்ந்து வெடித்தது. அந்தக் கறை படிந்த கறுப்பு அடையாளங்கள் இன்னும் தெரிகின்றன.

“ஓ..... ஹோ..... அதில் நிற்கும் ஆமிக் காரன் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறான்”

கவனத்தை திசைதிருப்பி மெல்லியதாக ஒரு அசட்டுப் புன்னகை உதிர்த்து சைக்கிளை மெல்ல ஊண்டி மிதிக்கிறேன். நெடுங்காலம் பழக்கம் இல்லாத மிதிவண்டிப் பயணம் பிட்டத்தில் வேதனையைத் தருகிறது.

ஒரு மூன்று வயதுப் பெண் பிள்ளையை ‘பார்’ இல் வைத்து ஒரு குள்ளமான மனிதர் தன் சைக்கிளை உருட்டித் தள்ளி, கெந்தி ஏற முற்படுகையில் ஏதோ ஒன்று பொறி தட்டுகிறது. திரும்பிப் பார்க்கிறேன். ‘ஓ.... இவன் சிவராசா. ஹலோ சிவராசா! எப்படி?....’ “எனது குசல விசாரிப்பு அவனைத் துணுக்குற வைக்கிறது. தடுமாறி, தான் சைக்கிளில் ஏற முயல்வதை நிறுத்தி, சைக்கிளை பாதை ஓரமாகச் சாய்க்கிறான். நான் சற்றே முன்னால் இறங்கி என் சைக்கிளைப் பின்னால் தள்ளிப் போக “எட சததி!

என்னடா ஆளே மாறிப் போனாய்! வண்டியும் வைச்சு, தலையும் நரைச்சு... இப்ப எங்க இருக்கிறாய்? பிறநாடோ!...”

அவன் என்னை அடையாளம் கண்டதும் தன் கேள்விகளை இறக்குகிறான். “என்டாலும் நீ என்னைக் கண்டுபிடிச்சிட்டாய் நானென்டால், உண்ணாணை கவனிச்சிருக்க மாட்டன்!.... இஞ்ச! எவ்வளவு காலத்துக்கு பிறகு சந்திச்சிருக்கிறம்?, கனக்கக் கதைக்க வேணும்! வாவன் உதில் கிட்டத் தான் எங்கட வீடு, வீட்டைபோவம்!...”

பேசும் விடயங்கள் நிறைய இருக்கையில் பேசும் அவகாசமும் தேவை என்பதால் இருவரும் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு கதைத்தபடி நடந்தே போகிறோம்.

“இப்ப நீ எங்க இருக்கிறாய்! என்ன செய்யிறாய்?” அவன் கேள்விகளைத் திருப்பினான். “கொழும்பிலான்ராப்பா! உணவுத் திணைக்களத்தில கிளார்க் வேலை” “நான் நினைச்சன் நீ எங்கயன் எஞ்சினியரா, டொக்டரா, பெரிய ஆளாகி இருப்பாய் என்று சிவராசா குறைப்பட்டான்.

“என்ன செய்யிறது, சாண் ஏற முழம் சறுக்கிற நிலைதான் எங்களுக்கு. இந்தளவு என்டாலும் இருக்கிறது பெரிய காரியம்” எனது பதில் அவனை நோக்குவது போலும் “இல்லையடா மச்சான் நீ அந்த காலத்தில் எங்கட வகுப்பில கலக்கிற ஆள். நரேந்திரன், ஜீவன், நீ முண்டு பேரும் தானே போட்டி !”

“நரேந்திரன் எஞ்சினியரிங் முடிச்சு, மரி பண்ணி கனடாவில்

போய் செற்றில் ஆயிட்டான். ஜீவன என்ன பாடெண்டு தெரியேல்” இது நான்.

“ஜீவன் மச்சான் கம்பஸ் ஸில பி.எஸ்.சி படிச்சிக் கொண்டு இருந்தவன். உந்த வலிகாமம் வடக்கு இடப் பெயர்வு சண்டை யோட இயக்கத்துக்கு போட்டான். இப்ப வன்னியில்தான் எண்டு கேள்வி. நீயென்டாலும் உயிர் பிழைச்சு வந்த மாதிரி வந்து என்னைக் கண்டு பிடிச்சிட்டாய்!”

“உன்ன மறக்கேலுமாடாப்பா! அப்ப நடேஸ்வராவில நாங்கள் படிக்கேக்க, எங்கட விடலைப் பருவம். எங்களுக்கு உந்த சினிமா, செக்ஸ், அவ்வளவு தெரியாது. நீதானே உந்த வம்புக் கதையள் சொல்விச் சொல்லி பாடம் நடத்திறனீ! உன்ன மறக்கேலாது தானே.”

“உந்தா உதுதான் நான் இப்ப இருக்கிற வீடு, ஆரோ புண்ணியவான் கட்டிக் குடியிருந்து, பரம்பரையாய் வாழ்ந்து, கைவிட்டுப் போட்டுப் போய் கனடாவில குடியிருக் குதுகள். தொண்ணூற்றி நாலில இடம் பெயர்ந்து வன்னிக்குப் போய் வந்ததில் இருந்து உதில தான் இருக்கிறன். வா! உதில கொய்யா மரத்தடியில் இணல்ல சைக்கிள் விடு, வந்து இரு, ராசாத்தீ! உந்தக் கதிரைய எடுத்து இஞ்சால வை! இவன் சத்தி, முந்தி நடேஸ்வராவில என்னோட படிச்சவன்! எண்பதாம் ஆண்டு விலத்தின பிறகு இண்டைக்குத் தான சந்திச்சிருக்கிறம், இது என்ர மனுசி, இவள் மூத்த மகள், மற்றது பெடியன், கைக்குழந்தை அங்க

ஏணையிக்க கிடக்கிறான். ராசாத்தீ! ரெண்டு பேருக்கும் தேசிக்காய்த் தண்ணி கரைச்சுக் கொண்டு வா!”

சண்ணாம்புக் கற்களால் கட்டிய பழைய டான்ப்பட வீடு, விறாந்தையில் இருந்த இரண்டு பிளாஸ்டிக் கதிரையை விட வேறு தளவாடங்களைக் காணவில்லை. விறாந்தையில் ஒரு பகுதி குசனி யாகப் பயன்படுகிறது. பழைய சேலைத் துணியில் போட்ட கதவுச் சீலைகள் காற்றில் ஆட உள்ளே அறைகளின் வெறுமை தெரிகிறது.

சிவராசா அடுத்த கதிரை யை எடுத்துப் போட்டு முன்னால் அமர்ந்து கொள்ள சாவதானமாகப் பேச ஆரம்பிக்கின்றோம்.

“அப்ப நீர் என்ன செய்யி றீர்?” நான் கேள்வியைத் தொடங் கினேன்.

“நான் கம்பஸில மச்சான்”

நான் சற்று நேரம் துணுக் குற அவன் தொடர்கின்றான்

“நான் கம்பஸ் ஸில படிப்பிக்கேல மச்சான், காரியாலய உதவியாளரா வேலை செய்யிறன். இப்ப புதினைஞ்சு வருசம் சேவிஸ் போட்டீடன், உன்ர பாடுகள் எப்படி?”

“நான் மரி பண்ணினது உரும்பிராயில.....!”

“அப்ப ஊரிப்பட்ட சீதனம் வாங்கியிருப்பாய்!”

“இல்லை, ஒரு சதமும் இல்லை!”

“அப்ப காதலோ!.....”

“ஓம். காதலும் பேச்சுக் காலுமா,..... என்னோட வேலை செய்த பிள்ளைதான். இனி ஒண்டும் கேட்கேலாது தானே!

“உண்மையா நீ மனுசன தான்ரா !

இஞ்சை கம்பஸ் பெடியனோ காதலிக்க முதலே சாதியப் பார்க்கிறாங்கள், வீட்டில காச இருக்குதோ எண்டும் பாக்கிறாங்கள், தப்பித் தவறிக் காதலிச்சிட்டால் சீதனம் இல்லையெண்டால், சாதி சரியில்லை எண்டால் வெட்டி விட்டிருவாங்கள். நானெண்டால் பதினைஞ்சு வருசமும் உழைச்சது தங்கச்சிமாருக்கு கலியாணம் பண்ணிக் குடுக்கத்தான். பிறகு நானும் லேற் மரிஜ் தானே!”

“உம்மைப் போலத்தான் நானும், லேற் மரிஜ்தான். இப்ப மூத்தவளுக்கு ஒரு வயது. ஊர விட்டுப் போகேக்க தனியாளாய்ப் போன நாங்கள் இப்ப குடும்பமாய் வந்திருக்கிறம்.....”

“நீ உதச் சொல்லறாய்! நாங்கள் ஊரில இருந்து பட்டபாடுகள் எங்களுக்கல்லோ தெரியும். காங்கேசந்துறையால வெளிக் கிட்ட நாளில இருந்து துன்பச் சீவியம்தான் மச்சான்.....!”

“எங்கனோட படிச்ச காந்தன், விமலன் எல்லாரும் எனன செய்யி றாங்கள்?”

“காந்தன் மச்சான் எண் பத்தி நாலில துலைவாங்களோட வழிமறிச்சி அடிபடேக்க தெல்லிப் பழையில முடிஞ்சு போனான், உவன் விமலன் மட்டுந்தான் எங்கட குறூப்

பில எப்பன் தலையெடுத்தவன். அவனும் கம்பஸ் முடிச்சி ரவுணில தான் படிப்பிக்கிறான். பாரம்பரிய நாடகக்குழுவிடையும் நடக்கிறான், மற்றும்படி என்ன, ஏதோ நாங்கள் சம்பளத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டு கொண்டிருக்கிறம்.....”

நாம் கதைத்துக் கொண் டிருக்க ராசாத்தி ஜெமிச்சம் பழரசம் கொணர்ந்து தருகிறாள். வீட்டுப் பின் கோடியில் பறித்த பழம், வெட்டி பிளாஸ்டிக் கோப்பையில் பிழிந்து கிணற்றுத் தண்ணீர் விட்டு, அளவாக சீனி, உப்புக் கலந்து பெரிய கண்ணாடி கிளாஸ் ஒன்றில் ஊற்றிக் கொண்டு தருகிறாள்.

“குடி மச்சான்! நாங்கள் எங்கட சோகக் கதையள கதைக் கிறத விட்டிட்டு வேற எதையும் புதுசாக் கதைப்பம்!”

“புதுசாக் கதைக்கிறதென் னத்தை! எங்கட பழைய பள்ளிக் கூட நாட்களைப் பற்றி, செய்த குழப்படிகளைப் பற்றி, வாத்தி மாரைப் பற்றி கதைப்பம்”

“இல்லாட்டி எங்கட பிள்ளை யள் செய்யிற புதுக் குழப்படியனைப் பற்றிக் கதைக்கலாம்”

இப்படியே கதைத்துக் கதைத்து நேரம் ஒன்றரை மணி ஆகிவிட்டது.

“சிராசா உம்மைக் கண்டது கதைச்சது சந்தோசம், வீட்டில தேடுவினம், நான் போட்டு வாறன்,” நான் புறப்படத் தயாராக,

“மச்சான் வந்தனி நிண்டு சாப்பிட்டுட்டுப் போவன்!”

“இல்லையடாப்பா! புது இடம், புதுச் சூழல், மனுசி தேடும், நான் ஊர் பார்க்கிற ஆசையில் வெளிக்கிட்டு வந்தனான். தெல்லிப் பழைக்கு அங்கால போக ஏலாது எண்டதால இஞ்சால திரும்பினான். இப்ப இடம் தெரியும் தானே! பிறகு ஒரு நாளைக்கு ஆறுதலா வாறன் வடிவாச் சமைச்சுத் தாவன், சாப்பிடுவாம்.”

கதை கதைபாக படையடி வரை வந்து நான் சைக்கிளில் ஏற ஆயத்தமாகினேன். “மச்சான் நான் நினைக்கேலையடா நீ என்ற வீட்டில தண்ணி குடிப்பாய் எண்டு!” சிவராசா என் கைகளைப் பிடித்து கண்கள் கலங்கக் கூறினான்.

“இதென்ன இது; உலகம் எவ்வளவோ மாறிப் போச்சுது! நாங்கள் மாறாட்டில் என்ன பிரயோசனம்?”

“எண்டாலும் எங்கட சனம் வெளிப்பூச்சுதான் இன்னும் மாற யில்லை.”

“மாற்றம் மனத்தில் வர வேணும். அது எங்களப் போல ஆக்களாலதான் வரவேணும், நான் ஒரு நாளைக்கு என்ற மனுசி பிள்ளையள கூட்டிக் கொண்டு வாறன்....வாறன் போட்டு வாறன்...”

(மாற்றத்தை வேண்டி)

** ----- **

தட்டித் திறப்பதும் தள்ளித் திறப்பதும்

தள்ளித் திறக்கும்
கதவின் ஒலியும்
துள்ளிக் குதித்துவரும்
காலடி ஓசையும்
உணர்த்தும் உரிமையை
அள்ளிப் பருகுவதில்தான்
அப்பாடா என்ன சுகம்

எஞ்சிக் கிடந்த
உறவுகளையுமேற்றி
பஞ்ச முகில்களிற்கிடையால்
பறந்து போனது நேற்று

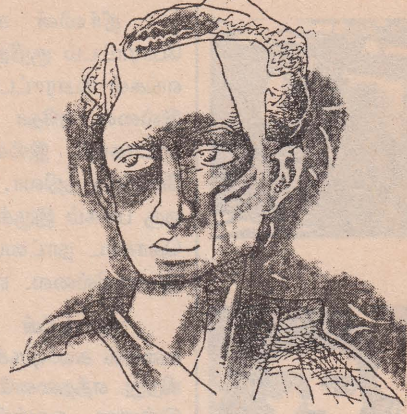
இன்று காத்துக்கிடக்கிறது
என் வாசற்கதவு



தட்டித் திறக்கும்
கரங்களுக்காய் அல்ல
தள்ளித் திறக்கும்
கைகளிற்காயும்
தானே நுழையும்
கால்களிற்காயும்

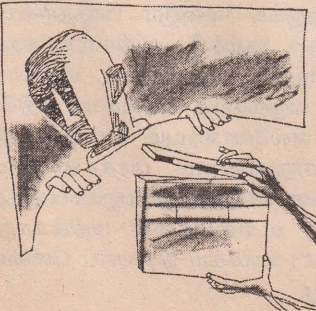
தோற்றம்

வெற்றுத்தாள்
எவரெடுத்து எதையும் எழுதலாம்
வெற்றுத்தாள்
கண்ணைக் கவர - வந்தவர்
வட்டமொன்று இட்டுச் சென்றார்
பின் தொடர்ந்தவர்
கணவைத்த அழகு பார்த்தார்
அடுத்தடுத்து
அவரவர்க்கு தகுந்தபடி
முக்கு வாய் காது என
எண்ணங்கள் விரிகிறது



வெற்றுத்தானை
வட்டமாக்கி... வாய்வைத்து...
கணவைத்து... காதுவைத்து...
முகமாய் மாற்றி வைத்தார்
இல்லாத ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார்
இனியும்
கைவைப்பார்
கால்வைப்பார்
புதிதாய்...
இன்னொன்றைத் தோற்றுவிப்பார்

த.பார்த்திபன்



யதார்த்தம்

தேவைகளை நிராகரித்துவிட்டு
சுயம் சிந்திக்கிறது....
இரவு வேளையில்
மின்னி மறையும் நட்சத்திரங்கள்
இன்றைய வானில்
தொலைந்துபோன நிவா
தெருநாயின் குரல்
இரவைக் கலைக்கும்
பெயரில்லா ஓலங்கள்
மீண்டும்
சுயம் போர்த்திக் கொள்ள
இரவு வேளையில்
தூக்கமும்
பசியும்
நாளைய விடியலுக்கான தேவையும்
முட்டி மோதிக்கொண்டு.....

சே. ஆயன்

இலத்தீன் அமெரிக்கா அழைக்கிறது

அஸ்வத்தாமா



தீர்வின் சாத்தியப்பாடுகள் குறித்தும் போராட்டம் குறித்தும் நிறையவே பேசியாயிற்று. எங்கள் போராட்டம் வென்றபாடோ தோற்றபாடோ இல்லை. ஏதோ வகையில் ஒரு தீர்வை எட்டிய பாடாகவும் இல்லை. தவறு எங்கே நடந்தது? போராட்டத்திலா, தீர்வை காண்பதிலா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்க, 18 மில்லியன் சனத்தொகை கொண்ட நாட்டை எம்மால் பேணிப் பாதுகாக்க இயலவில்லை. விதியின் பிழையன்று. நிற்க....

இலத்தீன் அமெரிக்கா பல போராட்டங்களைக் கண்டிருக்கிறது. கண்டுகொண்டும் இருக்கிறது. எத்தனையோ புரட்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பல, வெற்றிகளையும் சில தோல்விகளையும் சந்தித்திருக்கின்றன. இவ்வாறு புரட்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்ட பல நாடுகள் சனத்தொகையிலும் நிலப்பரப்பிலும் இலங்கையை விடப் பெரியவை. ஆனால் இலங்கையில் மக்களுக்கான போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக முன்னெடுக்கவோ செயற்படுத்தவோ முடியவில்லை. ஏன்?

எமது தேசம் காலங்காலமாக சிங்கள-தமிழ், பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை என்ற பாகுபாட்டின் அடிப்படையிலான பிரச்சனையாகவே போராட்டம் என்பதைக் கருதி வந்துள்ளது. ஆனால் உண்மையில் மேட்டுக்குடி அதிகார வர்க்கத்துக்கும் சாதாரண பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான போராட்டமாகவே இலங்கையில் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிரித்தானியர்களின் பிரித்தானம் சூழ்ச்சி, அதிகாரவர்க்கம் கட்டமைத்த போராட்ட வடிவங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து மீண்டும் வருவதற்கு கடினமான எதிரெதிர்ப் பாதையில் எல்லோரையும் தள்ளிவிட்டது. பெரும்பான்மை-சிறுபான்மை பிரச்சனையை உருவாக்கி அதனை மக்களுக்கும் பழக்கப்படுத்தி சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை மதிக்காது செயற்பட்ட அதிகார வர்க்கம் நிரந்தரப் பிளவை ஏற்படுத்தி விட்டது.

அதற்கு சிறுபான்மை அதிகார வர்க்கமும் துணைபோனது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. அதிகாரவர்க்க நலனுக்காக பலியிடப்பட்டதே இந்த தேசம். இதை வைத்தே காலம் காலமாய் அரசியல் பண்ணியாகி விட்டது.

அதிகார வர்க்கத்துக்கு எதிரான உழைக்கும் மக்களுக்கான போராட்டமாய் மலர்ந்திருக்க வேண்டிய போராட்டம் தனிநாடு, ஒற்றையாட்சி என்ற கோரிக்கைகளோடு திசைமாறிப் போனது. எல்லாம் பாராளுமன்ற அரசியல் கதிரைகளிலும் வாக்கு வங்கிகளிலும் அடங்கிப் போயின. குறுந்தேசியம் வளர்த்தொடங்கியது. தேசம் தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டது.

மக்களுக்கான மக்கள் போராட்டமாக அமையாத போராட்டங்கள் தடம் மாறுவதும் விலைபோவதும் வழமை. தங்களை முன்னிறுத்தும் முயற்சியில் அது இயற்கையானதே. அதற்கு எம் தேசமும் விலக்கல்ல. ஏகாதிபத்தியங்கள் பகடையாடிப் பார்க்கின்றன. உருளவும் உருட்டவும் எப்போதும் தயார் நிலையில் தேசம். மக்கள் தான் பாவம்.

உழைக்கும் மக்களுக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் போது பெரும்பான்மை- சிறுபான்மை என்ற ரீதியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயையெனும் திரை குறுக்கே நிற்கிறது. விகிதாசார அடிப்படையில் உழைக்கும் சிங்கள மக்களின் எண்ணிக்கை உழைக்கும் தமிழ்மக்களின் எண்ணிக்கையை விட அதிகம் எனபது கவனிக்கத்தக்கது.

தீர்வுகள், சாத்தியப்பாடுகள், வெற்றிகள், தோல்விகள் எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே வைத்துக் கொண்டு அழைக்கிறது இலத்தீன் அமெரிக்கா.

• **பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் மூலம் மக்கள் போராட்டத்தை நடாத்தி வெற்றியடையலாமா?**

இரண்டு உதாரணங்களுடன் இல்லை என்கிறது இலத்தீன் அமெரிக்கா.

➤ 1971இல் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று பதவிக்கு வந்த சல்வடோர் அயெண்டே தலைமையிலான சிலியின் இடதுசாரி அரசாங்கம் 1973ல் இராணுவச் சதி மூலம் கவிழ்க்கப்பட்டது.

➤ 1979இல் நீண்டகாலப் போராட்டத்தின் பின்னர் தேர்தல் மூலம் ஆட்சியைப் பிடித்த சான்டனியஸ்ற்றாக்கள் 1990இல் அமெரிக்காவின் தூண்டுதலால் நடத்தப்பட்ட உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக நலிவடைந்த பொருளாதரச் சூழலில் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தனர்.

• **போராட்டத்தில் வெற்றியடைந்தவர் இல்லையா?**

கியூபா நாட்டு மக்கள் இருக்கிறார்கள். 1959 இல் மகத்தான மக்கள் புரட்சி மூலம் பதவிக்கு வந்த ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ தலைமையிலான இடதுசாரிகள் இன்றுவரை வெற்றிகரமாக மக்களுக்கான அரசை நடாத்தி வருகிறார்கள்.

• **அது சாத்தியமானது எப்படி?**

கியூபப் புரட்சி மக்களுக்கான புரட்சி. மக்களின் விடுதலைக்கான புரட்சி. எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் மக்களே தீர்வைத் தேடிக்கொண்டார்கள். தங்கள் மருத்துவம், தங்கள் முறைகள், தங்களுக்கான உற்பத்தி என சுய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தார்கள். கடுமையாக உழைத்து அனைத்தையும் சாத்தியமாக்கினார்கள்.

• **வேறு தீர்வுகள் என்ன?**

இன்று இலத்தீன் அமெரிக்காவில் பழங்குடி மக்களுக்கான இயக்கம் வலுப் பெற்றிருக்கின்றது. 30 ஆண்டுகால கடுமையான போராட்டத்தின் பின்னர் பொலிவியாவில் பழங்குடி இனத்தவரான ஈவோ மொறாலஸ் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்றிருக்கிறார். இதேபோல வெனசுவேலா, ஆர்ஜென்டினா, பரகுவே, பிரேசில் என பல நாடுகளில் ஜனநாயக முறையில் மக்கள் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

• **நடைமுறைச் சாத்தியம் பற்றி....**

சப்ப்டிடஸ்ற்றாக்களை தெளிவாகக் கவனிக்க வேண்டும். எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் பல விதங்களில் நிறைய ஒற்றுமைகள். மெக்சிகோவின் ஒரு பகுதியான சியாபஸ் மக்கள் பழங்குடியினர் தங்களது உரிமைகளுக்காக காலங்காலமாகப் போராடி இறுதியாய் சப்ப்டிடஸ்டாக்களாய் உருவெடுத்து 1994 இல் பாரிய போராட்டத்தை மேற்கொண்டு அப்பகுதி முழுவதையும் தம்வசப்படுத்தினர். இந்த 12 ஆண்டுகளில் மக்களை தன்னிறைவு அடையச் செய்வதில் பெரும் கவனம் செலுத்தினர். பெண்களுக்கு அறிவுட்டினர் இன்று அரசின் உதவியின்றி தங்களைத் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ளும் நிலைக்கு சியாபஸ் மக்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். இப்போது தங்களை சுற்றி வாழும் ஏனைய மெக்சிக்கோ பழங்குடியினருக்கு உதவப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். சப்ப்டிடஸ்ற்றாக்களின் துணைத்தளபதி மார்க்கோஸ் பின்வருமாறு சொல்கிறார்.

“எங்களை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. இயந்திரங்களதம், விலங்குகளதம் உயீர்களை விட எங்களுடைய உயீர்கள் குறைவான மதிப்புடையனவாகவே இருந்தன. நாங்கள் கற்கள் போல தெருவோரத்துக் கணாகள் போல இருந்தோம். எங்களது குரல்கள் அடக்கப்பட்டன. நாங்கள் முகமற்றவர்களாக இருந்தோம். நாங்கள் பெயரற்றவர்களாக இருந்தோம். எங்களுக்கு எதிர்காலமே இருக்கவில்லை.

சர்வதேச அளவில் ‘புதிய தாராளவாதம்’ என்பதன் பெயரால் அறியப்பட்டிருக்கும் அதிகாரங்களைப் பொறுத்த வரையில், நாங்கள் பொருட்படுத்தப்பட வேண்டியவர்களல்ல. நாங்கள் உற்பத்தி செய்யவில்லை. நாங்கள் வாங்கவில்லை. நாங்கள் வீற்கவில்லை. மிகப்பெரும் மூலதனத்தின் கணக்கு வழக்குகளில் நாங்கள் வெறும் பூச்சியங்கள்.

முட்டாள்களாகவும், ஞாபக மறதியுடையவர்களாகவும் எமது மக்களை மாற்றுகின்ற பொய்யர்களை எத்தர்களின் அரசாங்கம் எங்களிடம் அஹ்ப்புகிறது.

எனவேதான் நாங்கள் போராளிகளானோம். எனவேதான் நாங்கள் போராளிகளாக இருக்கிறோம். எமது மக்கள் சாவதையும் எமது மக்கள் ஏமாற்றப்படுவதையும் இனியும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. நாங்கள் மறக்கப்படுவதை இனியும் நாங்கள் விரும்பவில்லை.

எங்களுக்கு ஒரு குரல் வேண்டுமென்றால் நாங்கள் ஆயுதங்களை ஏந்த வேண்டுமென்று எங்களிடம் சொன்னது மலை. எங்களுக்கு ஒரு முகம் வேண்டுமென்றால் எங்கள் முகங்களை மறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று எங்களிடம் சொன்னது மலை. எங்களுக்கு ஒரு பெயர் வேண்டுமென்றால் எங்கள் பெயர்களை மறைத்துவிட வேண்டுமென்று எங்களிடம் சொன்னது மலை. எங்களுக்கு ஒரு எதிர்காலம் வேண்டுமென்றால் எங்கள் கடந்த காலத்தை பாதுகாக்க வேண்டுமென்று எங்களிடம் சொன்னது மலை.

காணப்படுவதற்காகத் தன்னை மறைத்துக் கொள்கின்ற ஒரு முகம் நாம். பெயர் சொல்லி அழைக்கப்படுவதற்காகத் தன்னை மறைத்துக் கொள்கின்ற ஒரு பெயர் நாம்.

செவிமடுக்கப்படுவதற்காக, காணப்படுவதற்காக, பெயர் சொல்லி அழைக்கப்படுவதற்காக மனித குலத்தையும் உலகத்தையும் அழைக்கின்ற சிவப்பு விண்மீன் நாங்கள். கடந்த காலத்தில் அறவடை செய்யப்பட வேண்டிய எதிர்காலம் நாங்கள்.

எங்கள் கறப்பு முகமூடிகளுக்குப் பின்னால், எங்கள் ஆயுதமேந்திய குரலுக்குப் பின்னால், பெயர்சொல்லி அழைக்கமுடியாத எங்கள் பெயருக்குப் பின்னால், நீங்கள் காண்கின்ற எங்களுக்குப் பின்னால், உண்மையில் இருப்பது நீங்களே. நாங்கள் என்பது நீங்களே.

அதே சாதாரணமான எளிய ஆண்களாகவும் பெண்களாகவும் நாங்கள் இருக்கிறோம். எல்லா இனங்களிலும் எல்லா நிறங்களைக் கொண்ட மக்களிலும், எல்லா மொழிகளைப் பேசுகின்ற மக்களிலும், எல்லா இடங்களில் வாழுகின்ற மக்களிலும், எங்களைப் போன்றவர்கள், எங்களைப் போன்றே மறக்கப்பட்ட ஆண்களும் பெண்களும் இருக்கிறார்கள்.

எங்களைப் போன்றே விலக்கி வைக்கப்பட்டவர்களே, எங்களைப் போன்றே சகித்துக் கொள்ளப்படாதவர்களே, எங்களைப் போன்றே ஒடுக்கப்பட்டவர்களே. நாங்கள் உண்மையில் நீங்களே.

நாம் பேசுவதை நாம் அனைவருமே கேட்க வேண்டும். நம்மிடம் நாமே பேசிக்கொள்ள வேண்டும், நாம் அவர்களாக இருப்பதை நிறுத்திவிட்டு நாம் நாமாக இருப்போம். அவர்கள் எங்களை மன்னிப்பது பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

நாங்கள் ஏன் மன்னிக்கப்பட வேண்டும்? அவர்கள் ஏதற்காக எங்களை மன்னிக்க வேண்டும்? பட்டினியால் இறந்து போகாததற்காகவா? எங்களுடைய துயரங்களை மௌனமாக ஏற்றுக்கொள்ளாததற்காகவா? காலங்காலமாக எங்கள் மீது சமத்தப்பட்டு வரும் வெறுப்பையும் புறக்கணிப்பையும் பணிவுடன் ஏற்றுக் கொள்ளாததற்கா? மற்ற அனைத்தும் பாதைகளும் மூடப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட பிறகு, ஆயுதங்களை ஏந்தி எழுச்சியடைந்ததற்காகவா?

உலகிலேயே மிகவும் ஏழ்மையான மக்களிடம், மனிதர்களுக்கேயுரிய கண்ணிய உணர்வு இன்னும் இருக்கிறது என்பதை, நாட்டின் மற்றப் பகுதி

களுக்கும் உலகத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டியதற்காகவா? விற்களுக்கும் அம்பு களுக்கும் பதிலாக துப்பாக்கிகளோடு போர் புரிந்ததற்காகவா? முக்கியமாகப் பழங்குடி மக்களாக இருந்ததற்காகவா? சுதந்திரம், ஜனநாயகம், நீதி ஆகிய வற்றுக்காகப் போராடியதற்காகவா? விலைபோக மறத்ததற்காகவா?

யார் மன்னிப்புக் கேட்பது? யார் மன்னிப்பது? எங்களுடைய அச்ச மெல்லாம் அற்றுப் போகும் அளவுக்கு, சாவுடன் நாங்கள் அடிக்கடி இருந்த அதே சமயத்தில் தங்கள் மேசைகளின் மீது குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஏராளமான உணவு வகைகளை விழுங்கியபடியே பல ஆண்டுகளைக் கழித்தவர்களா எங்களை மன்னிப்பது? வெற்று வாக்குறுதிகளையும் சொற் களையும் மட்டுமே எங்கள் சட்டைப் பைகளிலும் எங்கள் ஆண்மாவிலும் நிறைத்தவர்களா எங்களை மன்னிப்பது?

எங்களுடைய பழக்கவழக்கங்களையும் எங்களுடைய பண்பாட் டையும் மதிக்காதவர்களிடம் நாங்கள் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமா? ஒரு துண்டு நிலம் கேட்டதற்காக - பெரிதாகவும் அல்ல, சிறிதாகவும் அல்ல, நாங்கள் பசியாறாவதற்குத் தேவையானவற்றைப் பயிரிடுவதற்குமான அளவு நிலம் மட்டும் வேண்டுமென்ற கேட்ட பயங்கரமான குற்றத்திற்காக எங்களை ஒடுக்குகின்ற, சித்திரவதை செய்கின்ற, படுகொலை செய்கின்ற அவர்களிடம் நாங்கள் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமா?

யார் மன்னிப்புக் கேட்பது? யார் மன்னிப்பது?"

உண்மையில் போராட்டத்தின் அவசியத்தை மக்கள் உணர வேண்டும். மக்களுக்கு விளங்க வைக்கக்கூடிய எல்லா வழிமுறை களையும் கையில எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மக்கள் கலைகளையும் மக்கள் இலக்கியத்தையும் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு போராட வேண்டும், போராடியே தீர வேண்டும்.



யார் கொன்றதோ!
யார் கொலை செய்யப்பட்டதோ
தினம் வேட்டை
பழி வாங்கும் வெறி
இனி யுத்தம்
பாரிய தாக்குதல்
எல்லாம் முடிவுக்கு வரும்
இளமை தொலைந்த
அங்கவீன சமூகம்
குருதி வடிந்த
கருகிய சுந்தக வயல்வெளிகள்
நான்! நீ!
என்ற பாகுபாடு

எ
தி
ர்
கா
ல
ம்

ஆயுதங்கள்
அணிவகுத்து நிற்கும்
உணர்வற்ற உடல்கள்
மண்டையோடுகள்
ஒதுங்கி மரியாதை செய்யும்
ஒற்றைக்கால்
ஒற்றைக் கையுடன்
புதிதாய்ப் பிறந்த
இரண்டு குழந்தைகள்
வாழும்
குற்றுயிராம்

ரா. குழலி

மழை நாள்

ஜன்னலுக்கப்பால் மழைசீர்த்துப் பெய்கிறது.
மண்ணை வரளவைத்த
மாகோடை காலத்தில்
இரவு பகலிலாது வறுத்தவேர்வைப் புளுக்கத்தில்;
வாராது வந்த ஒரு மாமணிபோல்
மனமிரங்கி
ஜன்னலுக்கப்பால் மழைசீர்த்துப் பெய்கிறது.



மழைவீழுந்த இடமெல்லாம்
மண்ணில் மணங்கிளம்பி
புழுதிவாசம் மனநாசி மயங்க.... வருடிடுது
ஜன்னலோரம் இருந்தேன்.....
சன்னமாய்க் கருமிருட்டு
முகிலெனும் மரம் உதிர்த்த முதிர்ந்த கனிகளென
துளிகளெலாம் வீழ
சாரற் சிறுதுகள்கள்
எனது மனதுக்கு ஒத்தடங்கள் இருக்கிறது
மழையின் படையெடுப்பில்
ஒவ்வோர் துளிகளுமோர்
வீரென மண்ணைப் பிடிக்க வீழுந்தனவோ?

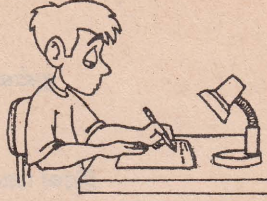
தூரத்து இடியின் முழக்கம்
இடைக்கிடையில்
பளீரிடும் வாளைசவாய் ஒளிபரப்பும் மின்னல்கள் ;
மின்னல் அடிக்க முகங்காட்டும் மழைத்துளிகள் ;
ஜன்னலோரம் இருந்தேன்।
சன்னமாய்க் கருமிருட்டு।
மின்னல் அடிக்க என் முகத்தைக் கண்டு வீட்டு
என்னைச் சுகங்கேட்டு
மண்ணோடு இரண்டறவே
கலந்தபடி “போயினவாம்” புதுமழையின் சிறுதுளிகள்
மழையின் பிரமாண்டம்.....,
துளிகளது அழிவின் முன்
எனக்குள் அனுதாப அலையை எழுப்பிற்று

த. ஜெயசீலன்

நல்லதொரு சிறுகதை

மூலம் : Xiao Jian

தமிழல்: பகலவன்



“நண்பனே! எனக்கொரு உதவி செய்வாயா, அது என் வாழ்க்கையைப் பற்றியது. அது என் வாழ்வா சாவா பற்றியதாகக் கூட இருக்கும்”.

ஒரு இளைஞன் தன் இளைய எழுத்தாள நண்பனிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். “தேவையான நேரத்தில் உதவி செய்வதுதானே உண்மையான நட்பு” என்றும் சொன்னான்.

தன் புதிய படைப்புக்கான கருவைத் தேடுவதிலேயே எப்போதும் ஆர்வமாக இருக்கின்ற இந்த இளம் எழுத்தாளன், நண்பனின் வேண்டுகோளைப் பொருட்படுத்தாதவனாகவே இருந்தான். “வாழ்வில் நட்பு தேவையானது என்றே நான் நினைக்கிறேன். என்னிடமிருந்து நீ எதை எதிர்பார்க்கிறாய்?”

“எனது பெயரில், ஒரு நிமிடத்தில் படித்து முடிக்கக் கூடிய வாறு 700 அல்லது 800 சொற்களில் அமைந்த கதையொன்றை நீ எனக்கு எழுதித் தர வேண்டும். உன்னுடைய நேரத்தில் அரைமணி நேரத்தை எனக்காக செலவழித்தாயானால், நான் விரும்பும் பெண்ணை என்னால் மணந்து கொள்ள முடியும்” என்று சொல்லி முடிந்தாளிட்டு தலையைத் தாழ்த்தி தனது மரியாதையை தெரிவித்துக் கொண்டான்.

“ஒரு நிமிடக் கதையினால் காதலைப் பெற்று விட முடியுமா?” ஆச்சரியப்பட்ட எழுத்தாளனின் கண்கள் அகல விரிந்தன.

“உண்மைதான். கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாதளவு அழகியா கவும், அதே வேளை மிகுந்த கர்வத்துடனும் இருக்கிறாள். அவளது அழகும், அறிவும் நல்ல எழுத்தாளனையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைக்கு அவளைத் தள்ளியுள்ளது. உன்னுடைய ஆக்கத்தின் மூலம் என்னுடைய எழுத்துத் திறமைகளை அவளுக்குக் காட்ட முடியும். பிறமொழிகளிலும், சீன இலக்கியத்திலும், அறிவும் திறமையும் உள்ள ஒருவனை ஒரு பெண்ணால் எப்படி மறுத்து விட முடியும்.”

இவற்றைக் கேட்ட எழுத்தாளன் பெருமூச்சு விட்டான். பின்னர் தனது தலையை ஆட்டியபடியே “சரி உனது காதலுக்காகவும் எமது நட்பிற்காகவும் நான் உனக்கொரு கதை எழுதித் தருகிறேன். ஆனால் எதைப் பற்றி நான் எழுதுவது?”

“இது ஒரு நல்ல கேள்வி தான்” என்றபடியே தலையைச் சொறிந்து கொண்டான். “நீ ஒரு எழுத்தாளன். கதை சொல்வதில் மன்னன். ஏதாவ தொன்றை எழுதிக் கொடேன்” என்றான்.

பின்னர் உற்சாகமடைந்த எழுத்தாளன் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையை மையப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு கதையை எழுதி நண்பனின் பெயரில் பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தான். இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் கதை பத்திரிகையில் வந்தது.

பத்திரிகையில் கதை வெளியான தினத்தன்றே எழுத்தாளன் தனது நண்பனை தொலைபேசியில் அழைத்து, கதை அந்தப் பெண்ணின் காதலைப் பெற்றுத் தந்ததா? எனக் கேட்டான்.

மகிழ்ச்சி பொங்கும் வாலிபனின் குரல் தொலைபேசியில் கேட்டது. “ஆம். நன்றாகவே வேலை செய்துள்ளது. அதற்காக எனக்கு அனுப்பப் பட்ட பணத்தில் நான் றோசாப்புங்கொத்தொன்றை வாங்கிக் கொண்டுபோய் அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் என்னை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள்.”

எழுத்தாளன் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான். ஒரு நண்பன் தன் வாழ்வில் இலட்சியத்தை அடைய உதவி செய்தாகி விட்டது. இனி புதிய கதைக் கருவைத் தேட வேண்டியதுதான்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்து அந்த நண்பன் வாடிய முகத்தோடு எழுத்தாளனைச் சந்திக்க வந்தான். “தயவு செய்து எனக்கு இன்னுமொரு உதவி செய்வாயா” என கெஞ்சினான்.

“என்னால் ஒரு சிறுகதையை எழுத முடியுமானால் ஒரு முழு நீள நாவலையும் எவ்வித பிரச்சனையுமின்றி எழுத முடியும் என என் காதலி சொல்கிறாள். நாவல் பிரசுரமாகும் போது கிடைக்கும் பணத்தில் நமது திருமணத்தையும் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் சொன்னாள்” என்று கூறினான்.

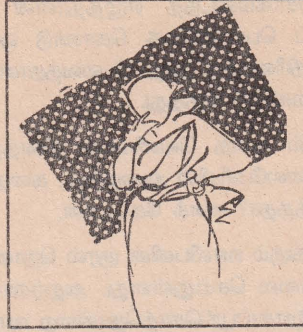
இந்தத் தடவை எழுத்தாளனால் உதவிசெய்ய முடியவில்லை. கதைக்கருவைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவனுக்கு நண்பனது வருங்காலம் பற்றிய எதிர்வு கூறல் ஒரு முழு நாவலை எழுத போதுமானதாக இல்லைதான். இருந்தபோதும் அது ஒரு சிறந்த சிறுகதையை எழுத போதுமானதுதானே!

தெரிவு செய்யப்பட்ட குட்டிக்கதைகள் பாகம் 5
ஜியான்சு மக்கள் வெளியீட்டகம் 1985

புரட்சி என்பதன் அர்த்தமே ஒரு மனிதன் தனக்குள் ஒரு புரட்சியாளனாக விளங்கி அதை உணரவும் வேண்டும் என்பதுதான். அதை அவன் அனுபவிக்கும் போது, தியாகம் குறித்த கருத்துக்கள் புதிய வடிவைப் பெறுகின்றன.

சே குவேரா

ச. அருணன்



கர்ப்பவதிகளே கவனம்

மனிதக் கடவுளர்
உற்பத்தி கொள்ளும்
கர்ப்பக்கிரகம்
வெளியில் நின்று எறியப்படும்
வினாக் குறிகளுக்கு
விளையாடு களமாயிருக்கிறது!

பஸ்ஸில் ஏறிய கர்ப்பவதிக்கு
இருக்க இடம் கொடுக்காமல்
இருப்பவர்கள் - பயணிகள்
மிரண்டு முழிக்கிறார்கள்
உயிர் போய்விடப் போவதாக!
உள்ளே உருக்கொள்ளும்
உயிரின் உரிமை பற்றி
ஏதும் எண்ணாதவர்களாக
பேந்தப் பேந்த முழிக்கிறார்கள்!

வீதியில் நிற்கும் காவற்காரன்
கர்ப்பிணிப் பெண்ணை மறித்து
குரங்கு விளையாட்டுக்
காட்டுகிறான்!

கூட நின்ற சனம்
வேடிக்கை பார்க்கிறது!
ஓர் அன்னையின் வேதனையை
அறிந்து கொள்ளாமலே!

தாயின் வயிற்றுதித்த
தருணத்தை மறந்த
பத்திரிகையாளன்

ஊடக சுதந்திரத்தில்
பத்திரிகை பறக்கவிட்டு
பணம் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்!
'கர்ப்பவதி சந்தேகத்தில் கைது!'
என்று
கூச்சம் மறந்து கொட்டுகிறான்!

கர்ப்பவதிகளே!
உங்கள் உள்ளே இருக்கும்
ஒருவன் - நாளை
காவல் துறையில் சேருவான்
பத்திரிகையாளன் ஆகுவான்
அல்லது
வேடிக்கை பார்த்து நிற்கும்
விலங்கென ஆகுவான்!

நங்கள்
உள்ளே சுமக்கும் இடியை விட
வெளியே கிடைப்பது
அபத்தமானவை
எனவே
வாள் சுமந்து நடவுங்கள்
அருவருக்கச் செய்வோரின்
வீரியம் நறுக்க
வாள் ஏந்தி நடவுங்கள்

--- * ---



கியூபப் புரட்சியின் வெற்றியில் சினிமா அ. எசுக்ஞாய்ஸ்

1954ம் ஆண்டில் ஒருநாள் இரண்டு இளைஞர்கள் தயாரித்த “நிலக்கரிச் சுரங்கப் பணியாளர்” (The Charcoal Worker) என்ற ஆவணத் திரைப்படம் ஹவானா பல்கலைக்கழகத்தில் திரையிடப்படுகின்றது. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள். பலரால் தங்களது கண்களை நம்ப முடியவில்லை. சிலர் கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள். அப்படி எதைத்தான் அத் திரைப்படம் காட்டியது?

நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் வேலைசெய்யும் பணியாளர்கள் எதிர்நோக்கும் மிகக்கடுமையான சூழ்நிலைகளும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் சுகாதாரக் கேடுகளும் அவர்கள் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதையும் அது அப்படியே காட்டியது. அதில் அவர்களது குழந்தைகள் உணவின்றிக் கதறுவதும், அதனால் பல தற்கொலைகள் நிகழ்வதும், சுரங்கப் பணியாளர்களின் ஒற்றுமையும் காட்டப்பட்டன. இவ்வளவு காலமும் சுற்றுலாவை மையப்படுத்திய விளம்பரப் படங்களுையே பார்த்து வந்த மாணவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். தங்கள் நாட்டில் தங்களது மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை அவர்களால் தாங்கமுடியவில்லை. முதலாவது திரையிடலின் பின்னர் அப்படம் பற்றிஸ்றா அரசாங்கத்தால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. இளைஞர்கள் இருவரும் கடுமையாக எச்சரிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டனர். கியூபப் புரட்சிகர சினிமாவின் முன்னோடியாக ‘நிலக்கரிச் சுரங்கப்பணியாளர்’ படம் கருதப்படுகிறது. திரைப்படம் அரங்குகளில் திரையிடப்படாத போதும் பல்கலைக்கழகத்தில் காட்டப்பட்ட அந்த ஒரு

காட்சி ஒரு பாரிய மாற்றத்துக்கு வழிவகுத்தது. மாணவர் சமூகம் படம் குறித்து பேசியதுடன், படம் திரையிடப்படாததால் பற்றிஸ்றா அரசாங்கத்தின் சர்வாதிகாரம் குறித்த புரிதலும் உருவாகியது. இவ்வாறு ஒரு சலசலப்பை இப்படம் 1954ல் உருவாக்கியது.

இத்தாலியில் ரோம் நகரிலிருந்த திரைப்படக் கல்லூரியில் இரண்டாண்டு திரைப்பட இயக்கக் கல்வியை கற்ற பின்னர் நாடு திரும்பிய இருவரும் அரசியல் மாற்றத்துக்காக இயங்கிக் கொண்டிருந்த பண்பாட்டு அமைப்பான ‘எமது காலம்’ (Our Time) அமைப்பில் இணைந்து கொண்டார்கள்.

இருவரில் ஒருவர் தான் கியூபப் புரட்சிகர சினிமாவின் தந்தை என அழைக்கப்படுகின்ற தோமஸ் குதிரெஸ் அலெயா (Thomas Gutierrez Alea) மற்றவர் கியூபப் புரட்சிகர சினிமாவின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராகக் கருதப்படும் ‘ஹீலியோ கார்ஸியா எஸ்பினோசா (Julio Garcia Espinosa). அவர்களது திரைப்படம் கியூப மக்கள் மத்தியில் திரையிடப்படாத போதும் ஒரு கருத்தாக மாணவர்

கனினால் பரப்பிடுவதையும் மக்கள் அவை குறித்து அக்கறையோடு இருப்பதையும் உணர்ந்து இருவரும் தங்கள்ளுடன் படத்தயாரிப்பில் பணியாற்றிய அல். பிரெடோ குவேரா (Alfredo Guvera), ஹேர்ஹெ அய்டு (Jorge Haydu), ஹேர்ஹெ பிராகா (Jorge Fraga) ஆகியோருடன் இணைந்து ICAIC (The Cuban Institute of Cinematic Art & Industry) என்னும் திரைப்பட அமைப்பை நிறுவினார்கள். இந்த அமைப்பின் உதவியுடன் மக்களை விழிப்படைய வைக்கின்ற படங்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சியில் இறங்கினர். சோசலிசச் சித்தாந்தத்தை உட்பொருளாகக் கொண்ட கதைக்கருக்கள் உருவாகின. இக்காலப் பகுதியில் அரசாங்கம் கடுமையான தணிக்கை விதிகளை நடைமுறைப்படுத்தியது. இதனால் இரகசியமாக செயற்படவேண்டிய தேவை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் இவர்களால் புதிய படங்கள் எதையுமே திரையிட முடியவில்லை. இக்கட்டத்தில் 1959இல் புரட்சியில் வெற்றி பெற்று .பிடல் காஸ்த்ரோ ஆட்சிக்கு வந்தார். அத்தோடு தான் புரட்சிகர சினிமாவின் புதிய பாதை தொடங்கியது. .பிடல் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மீள்கட்டமைக்க விரும்பினார்.

1959ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் கியூபாவின் பொருளாதாரம் அமெரிக்காவை (அமெரிக்க நலனை) சார்ந்தே இருந்தது. கியூபாவின் 40% சீனி உற்பத்தியையும் 90% தொலைபேசி, மின்சாரம் உட்பட்ட ஏனைய அனைத்தையும் அமெரிக்காதன் கைவசம் வைத்திருந்தது. மொத்த விவசாயிகளில் 8% ஆனவர்களிடம் 70% நிலம் இருந்தது. மாறாக 8% நிலத்தையே 70%

விவசாயிகள் பயன்படுத்தினர். சாதாரண கியூபர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் கீழ் நிலையிலேயே இருந்தது. அக்கால வாழ்க்கை முறையை நினைவு கூரும் 60 வயது அங்கேல் ரிபே ரொன் (Angel Reiberon) “எங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் எதுவும் இல்லை. ஏழைகளால் படிக்கமுடியாது. எங்களுக்குத் தெருக்களோ மின்சாரமோ கிடையாது. எங்கள் உடல்கள் மருந்துகள் இல்லாமல் வேதனையில் துடித்தன. புரட்சியின் பின்தான் எங்கள் வாழ்க்கைக்கே சுதந்திரம் கிடைத்தது.” என்று சொல்கிறார்.

புரட்சியில் வெற்றியடைந்ததும் 1959 இலேயே சேகுவேரா இரண்டு படங்களை எடுத்துத் தரும் படி எஸ்பினோசாவை நியமித்தார். இதன்படி எடுக்கப்பட்ட முதலாவது படம் ‘வதிவிடம்’ (Housing). இது நகர மீள்கட்டுமானம் பற்றியது. இது ஒவ்வொரு கியூபக் குடும்பம்க்கும் வீடமைப்பு வசதிகளை அரசு எப்படிச் செய்யப் போகிறது, ஒவ்வொரு குடும்பகனிமருந்து அரசு எதை எதிர்பார்க்கிறது என்பவற்றை விளக்கமாகக் காட்டும் படமாக அமைந்தது. இதனாற் குறுகிய காலத்திலேயே .பிடலால் எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் அடிப்படை வசதிகளை இலகுவாகவும் வெற்றிகரமாகவும் அளிக்க முடிந்தது. இரண்டாவது படம் எஸ்பினோசா திரைக்கதை எழுதி அலெயா இயக்கிய ‘எங்களுடைய இந்த நிலம்’(This Land of Ours). .பிடலின் அரசாங்கத் தால் அமுலாக்கப்பட்ட நிலச்சீர் திருத்தச் சட்டம் குறித்த செய்தி களைத் தாங்கிய படம். இப் படம் அரசின் எதிர்பார்ப்பு குறித்தும் மக்களுக்கு இச்சட்டத்தால் விளையும் நன்மைகள்

குறித்தும் விளக்கியிருந்தது. இப் படத்திலேயே வட அமெரிக்கர்களின் சொத்துக்கள் பறிக்கப்பட்டு எல்லாமே பொது வுடமையாக்கப்படும் என்ற சட்டம் முதன்முதலாக அறிவிக்கப்பட்டது. இது பின்னர் 'பிடலால் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

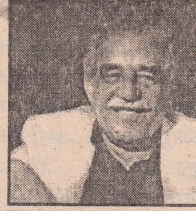
இந்தப் புரட்சிகரமான திட்டத்தை சரிவரச் செயற்படுத்துவதில் 'எங்களுடைய இந்த நிலம்' முக்கியமான பங்கை வகித்தது. மேலும் அமெரிக்க-கியூபு உறவுகள் முன்னர் போல் இனிமேல் இருக்கப்போவதில்லை என்பதையும் இப்படம் முன்னறிவித்து கோடிட்டுக் காட்டியது. இவ்விருபடங்களும் புரட்சிப்படையினது பண்பாட்டு இயக்குனரகத்துக்காக எடுக்கப்பட்டவை.

கியூப் புரட்சியின் தொடர்ச்சியாக கியூபாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட பல அதிரடியான மாற்றங்களுக்கு இவ்விரு திரைப்படங்களும் நல்ல முறையில் உதவி செய்தன. கியூப் புரட்சியைத் தாங்கி நிறுத்தி மக்களை சோசலிசக் கட்டுமானத்துக்குள் வரச்செய்த இவ்விருமாற்றங்களுக்கான படங்களும் கியூப் புரட்சிகர வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமானவை.

1960 செப்டெம்பர் 2ம் திகதி நடைபெற்ற அதிகார பூர்வமான ஹவானா அறிக்கைப் பிரகடனத்தை நேரடியாகப் பதிவு செய்த 'பொதுக்கூட்டம்' (General Assembly) படம் அலெயாவால் எடுக்கப்பட்டது. இது உலகெங்கும் கியூபாவின் நிலைப்பாட்டை எடுத்துச் சென்றதுடன் சோசலிச கியூபாவை சர்வதேசத்துக்கு அறிமுகம் செய்தது. இந்த 3 திரைப்படங்களும் அடுத்தடுத்த

ஆண்டுகளில் பல சர்வதேச விருதுகளைப் பெற்றன. இதன் பின்னர் கியூப் புரட்சியை எல்லாக் கியூபர்களுக்கும் எடுத்துச்சென்ற பெருமை அலெயாவைச் சாரும். ICAIC தயாரித்து அலெயா இயக்கிய 'புரட்சியின் கதை' (Story of the Revolution) ஒவ்வொரு கியூபக் குடும்பமையும் போராட்டக்காரராக மாற்றியது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தேசம் குறித்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வைத்தது. மூன்று கதைப்பகுதிகளைக் கொண்ட இப்படம் மக்களை புரட்சியின் உன்னதமான தருணங்களோடு வாழவைத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். முதலாவது கதை "புண்பட்ட மனிதன்" (The Wounded man), 1957 மார்ச் 13ம் திகதி ஜனாதிபதி மாளிகையின் மீது புரட்சிப்படையினர் நிகழ்த்திய நிழல் தாக்குதலை காட்சிப்படுத்தியிருந்தது. இரண்டாவது கதை புரட்சியாளர்கள் மலைகளில் நடத்திய கெரில்லாப் போராட்டத்தை மையப்படுத்தி காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. மூன்றாவது கதை "சான்டா கிளாராச் சண்டை" (The Battle of Santa Clara) புரட்சியின் கடைசி யுத்தமும் வெற்றியும் தொடர்ச்சியாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு கியூபாவில் புரட்சியை நிகழ்த்துவதிலும், அதைப் புரட்சிகர நாடாக மாற்றுவதிலும் சினிமா மிகப் பெரிய பங்கை ஆற்றியிருக்கின்றது. கியூப் புரட்சியின் வெற்றியின் வரலாற்றில் கியூப் புரட்சிகர சினிமாவுக்கு தனித்துவமான பங்கும் பக்கங்களும் உண்டு என்பது மனதிலிருத்தத் தக்கது.

— * * * —



சுதை சொல்ல வாழ்கிறேன்

காப்பிரியேல் கார்சியா மாக்குவேஸ்

“என் மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களது சொந்த அனுபவங்களின் வழியாகத் தருகிறேன். அது தான் அவர்களது யதார்த்தம். அவர்களது சமூகக் கலாசார யதார்த்தம். உங்களுக்கு விசித்திரமாகப் படுபவையும் மாந்திரீகமாகப்படுபவையும் என் மக்களின் யதார்த்தத்தில் பிரிக்கவொண்ணாத அங்கங்கள்.

ஐரோப்பிய அறிவுவாத யதார்த்தத்தின் விதிகளின் படி உலகைச் சித்தரித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று கூறும்போது எனது பண்பாட்டின் செழுமை மெலிந்து, அது தட்டையாக்கப்பட்டு விடுகிறது.

எங்களைப் பேசவிடுங்கள், எங்களை நம்ப விடுங்கள், எங்களை எங்கள் சொந்த விதிகளின்படி வாழ விடுங்கள். எங்கள் கலாசாரம் எங்களை அறிவிக்கட்டும். உங்கள் புள்ளி விபரங்களும் உலகத்தை உய்விக்கும் உங்களது முற்போக்குத் திட்டங்களும் இதுவரையில் எங்களுக்குச் சோகத்தையே தந்திருக்கின்றன.

இந்த உலகம் சோசலிச உலகமாக மாற வேண்டும், விரைவிலேயோ அல்லது சில காலம் கழித்தோ அது நடந்தே தீரும்”

இவ்வாறு சொல்லும் மாக்குவேஸ் செழுமையான உயிரோட்டமான தனது கலாச்சாரத்தைச் சோசலிசத்தின் சக போராளியாக ஆக்க விழைகிறார். கதறக் கதறச் சிதறடிக்கப்பட்ட இலத்தீன் அமெரிக்க ஆன்மாவை ஞாபகமுட்டுக்குகளிலிருந்து மீட்டுருவாக்கித் தருபவர்.

மாக்குவேஸின் 'நூறு வருடத்தனிமையில்' தனிமனித அடையாளங்கள் தடமேயின்றி அழிந்து, கூட்டு ஞாபகமும், புராதன விசித்திரமும், தத்தமது சொந்தத்தளங்களிற் செயற்படும். அவை தமது சொந்த வரலாற்றைத் தாமே சொல்லும் அந்தக் கூட்டு ஞாபகத்தை உசுப்பி விட்ட சம்பவங்கள் நாவலுக்கு வெளியில் அரசியலாக, வரலாறாக இருக்கும். நாவலுக்குள் அதை அர்த்தப்படுத்தப்பட வேண்டிய குறிமங்களாக அவை அடங்கியிருக்கும். வெளியில் நடந்த அரசியலையும் வரலாற்றையும் அறவே தெரியாது அவற்றின் கோர விளைவுகளைத் தன்னில் திசைரி அனுபவித்த ஒரு இனக்குழு மனிதன், தனது இனத்தின் சொந்தக் கதையை அவனது மொழியிலேயே சொல்லுவதாக நாவல் அமைந்திருக்கும்.

மாக்குவேஸின் எழுத்துக் குறித்து நிற்பது ஓர் இனத்தில் கூட்டு அனுபவ உலகம்.

உடைத்து எறியப்பட்ட ஒரு கலாசாரத்தின் அலறல், அதன் சொந்த விதிகளின்படி உள்ளிருந்து கேட்கப்பட்டுச் சொல்லப்படுகிறது.

“என்னுடைய பாட்டி மிகவும் கொடுமான விசயங்களைப் பற்றி ஏராளமான கதைகள் சொல்வார். அப்போதுதான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்து விட்டு வந்தது போல சொல்வார். சந்தேகமே படமுடியாதபடி அவர் அவற்றைச் சொல்கிற விதமும், அவர் பேச்சில் காணப்படும் படிமங்களின் செறிவும் அவரது கதைகளை மிகவும் நம்பகத் தன்மை வாய்ந்தவையாக மாற்றின என்று நினைக்கிறேன்.

யதார்த்தம் என்பது முட்டை, தக்காளி - இவற்றின் விலைகளைப் பற்றிய விவரங்களோடு முடிந்து விடுவதில்லை. இதைப் புரிந்து கொள்வதை அவர்களது பகுத்தறிவுவாதம் தடுத்து விடுகிறது. இலத்தீன் அமெரிக்காவின் திசைரி வாழ்க்கையோ யதார்த்தம் என்பது மிகவும் அசாதாரணமான விசயங்களைக் கொண்டது என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

அவருடைய 'இந்த நாட்களில்' என்ற சிறுகதை பக்கம் 26ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நாட்டின் தலைவன் குற்றவாளியாகவோ அல்லது திருடானாகவோ இருக்கும் பட்சத்தில் அந்த நாட்டின் நேர்மையான மனிதர்கள் ஒன்று உயிரை விட வேண்டும் அல்லது சிறையில் வாட வேண்டும்.

:பிடல் காஸ்ட்ரோ

நண்பர்களையோ எதிரிகளையோ உருவாக்கக்கூடிய காரியங்களை நாங்கள் செய்வதில்லை

:பிடல் காஸ்ட்ரோ

பாடலை நீ எவ்வளவு முழுமைமய்ல்லாதனை!

மூலம் : விக்ற்றர் ஹாரா (Victor Jara)
தமிழில் : சீராள்ன்

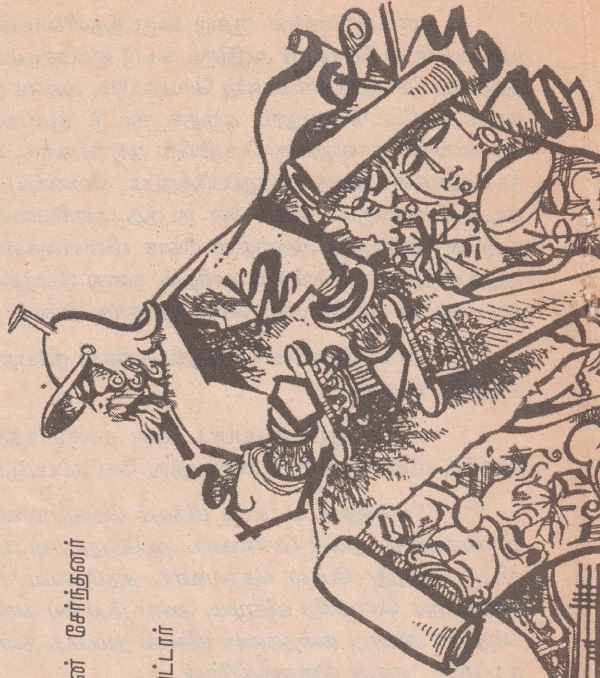
நகரின் இச்சிறுபகுதியில் உறையும் ஜயாமிரம் பேர் நூங்கள்
நாங்கள் ஜயாமிரம் பேர், நாடு முழுவதும் எம்போல் எத்தனை பேர்?
பசி, குளிர், கொடூரம் வேதனைகளுடன்
மனிதகலத்தின் பெரும் பகுதியினர்.

எம்மில்லும் அழுவர் ஏற்கனவே தொலைந்து, விண்மீன்களுடன் சேர்ந்தனர்
ஒருவர் கொல்லப்பட்டார்
ஒரு மனிதர் எவ்வாறு புடைக்கப்படலாம்
நான் சுற்பனையிலும் காணாதவாறு மற்றொருவர் புடைக்கப்பட்டார்
மற்ற நூல்வரும் வெறுமனே
தமது அச்சங்களுக்கு முடிவுகட்ட விரும்பினர்.

கீழே குதித்து சாவை அணைத்துக்கொண்டார் ஒருவர்
சுவரில் தலையை யோதிச் சாய்ந்தார் இன்னொருவர்
ஆனால் அவர்கள் எல்லோருமே
சாவின் விழிகளை நேராக நோக்கியவாறே இறந்தனர்.

இனியும் பணியாற்ற இயலாத பத்தாமிரம் கரங்கள் நாங்கள்
நாடு முழுவதும் எம்போல் எத்தனை பேர்?

எங்கள் சனாதிபதித் தேரூர் சிந்திய குருகி
குண்டுகளையும் இயந்திரத் துயரக்கிகளையும் விட வலியது
அதே வலிமைபேரே. எங்கள் ஒருங்கிணைந்த கைகள்



இந்த நாட்களில்.....



தமிழில் : ஊர்சுற்றி

ஜூலை - ஓகஸ்ட் 2006 பயிற்சியில்

26

திங்கட்கிழமை மழையோ வெய்யிலோ இல்லாமல் விடிந்தது. அதிகாலையிலேயே விழித்தெழுகிறவரும் பட்டம் பெறாத பல் மருத்துவருமான ஓரெலியோ எஸ்கோவர் தனது அலுவலகத்தை ஆறு மணிக்குத் திறந்தான். பிளாஸ்தர் வார்ப்பு சட்டகத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த சில பொய்ப் பற்களைக் கண்ணாடிப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து மேசை மேல் பரப்பினான். கைப்பிடியளவு கருவிகளை அவற்றைக் காட்சிக்கு வைக்கிற தோரணையில் அளவுவரிசையில் மேசை மீது அடுக்கினான். எஸ்கோவர் கழுத்தடியில் தங்கப் பொத்தானால் பூட்டப்பட்ட கழுத்து இல்லாத கோடிட்ட சட்டை அணிந்திருந்தான். காற்சட்டையை வாரிகள் தாங்கிப் பிடித்திருந்தது. உயரமாகவும் ஒல்லியாகவும் இருந்த அவனது பார்வை, சூழலோடு பொருந்தாமல் காது கேளாதோர் பார்ப்பதைப் போல இருந்தது.

மேசையிலிருந்த கருவிகளையெல்லாம் ஒழுங்கு செய்த பிறகு, துறப்பணத்தை, பற் சிகிச்சைக்கான கதிரையை நோக்கி இழுத்துவிட்டபடி செயற்கைப் பல்லை துலக்கத் தொடங்கினான். அவனைப் பார்த்த போது, அவன் செயலைப்பற்றி யோசிக்காதவன் போலிருந்தான். தேவையற்றபோதும் துறப்பணத்தை காலால் இயக்கியபடி வேலையைச் சூழல்காகத் தொடர்ந்தான். எட்டு மணி ஆனபோது வேலையைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி, ஜன்னலினுடாக வானத்தைப் பார்த்தான். யோசனையில் மூழ்கிய இரண்டு பருந்துகள் பக்கத்து வீட்டுக் கூரை முகட்டில் தம் சிறகுகளை வெய்யிலில் உலர்த்திக் கொண்டிருந்தன. மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு முன் மீண்டும் மழை பெய்யலாம் என்ற எண்ணத்துடன் மீண்டும் வேலையில் ஈடுபட்டான். அவனது கவனத்தை அவனுடைய பதினொரு வயது மகனின் குரல் கலைத்தது.

“அப்பா.”

“என்ன?”

“மேயர் தனது பல்லைப் பிடுங்குவீர்களா என்று கேட்கிறார்.”

“நான் இங்கே இல்லை என்று சொல்லு.”

ஒரு தங்கப் பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டிருந்தான். கைக்கெட்டும் தூரத்தில் அதைப் பிடித்து கண்களைப் பாதி முடியவாறு ஆராய்ந்தான். வரவேற்பறையிலிருந்து அவனுடைய மகன் மீண்டும் கத்தினான்.

“நீங்கள் இருப்பது அவருக்குத் தெரியுமாம். உங்களுடைய குரலைக்கூட கேட்க முடிகிறதாம்.”

மருத்துவன் பல்லைத் தொடர்ந்து ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். வேலையை முடித்து அதை மேசையில் வைத்த போது சொன்னான்.

“அப்படியா மிகவும் நல்லது.”

துறப்பணத்தை மீண்டும் தொடக்கினான். கடதாசிப் பெட்டியிலிருந்து சில மரத்துண்டுகளை எடுத்து வெளியில் வைத்தான். தொடர்ச்சியாக வேலை இருக்கும் நேரத்தில் கருவிகளை அந்தப் பெட்டியில் வைப்பது அவனுடைய வழக்கம். தங்கத்தை மீண்டும் துலக்கத் தொடங்கினான்.

“அப்பா.”

“என்ன?”

அவன் தன்னுடைய முகபாவத்தை அப்போதும் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

“நீங்கள் அவருடைய பல்லைப் பிடுங்காவிட்டால் உங்களைச் சுட்டுப் போடுவன் என்று சொல்கிறார்.”

அவசரப்படாமல் மிக அமைதியான அசைவுடன் துறப்பணத்தை இயக்குவதை நிறுத்தினான். கதிரையிலிருந்து துறப்பணத்தை எட்டத் தள்ளிவைத்துவிட்டு, மேசையின் கீழ் இலாச்சியை முழுவதுமாக இழுத்துத் திறந்தான். அங்கு ஒரு துப்பாக்கி இருந்தது. “சரி, அவரை வந்து சுடச் சொல்லு.”

கதிரையை உருட்டிக் கதவிற்கு எதிர்ப்புறமாக நிறுத்தினான். இலாச்சியின் விளிம்பில் அவனுடைய கை அமர்ந்திருந்தது. மேயர் கதவருகே தோன்றினார். முகத்தின் இடப்புறத்தைச் சவரம் செய்திருந்தார். மறுபுறமோ ஐந்து நாட்கள் வளர்ந்த தாடியோடு வீங்கியிருந்தது. பல இரவுகளாக அனுபவித்த அவதியை அவருடைய சோர்வுற்ற கண்களில்

பல்மருத்துவன் கண்டான். விரல் நுனியால் இலாச்சியை மூடிவிட்டு அமைதியாக “உட்காருங்கள்” என்றான்.

“வணக்கம்,” என்றார் மேயர்

“வணக்கம்,” என்றான் பல் மருத்துவன்.

கருவிகள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கையில் மேயர் கதிரையின் தலைமாட்டில் தனது தலையைச் சரித்தது சற்று செளகரியமாக இருந்தது. அவருடைய சுவாசம் குளிர்ந்து கிடந்தது. அது ஒரு வசதிசூழ்ந்த மருத்துவ அறை: பழைய மரக்கதிரை, காலால் இயக்கும் துறப்பணம், பீங்கான் போத்தல்கள் நிரம்பிய கண்ணாடிப் பெட்டி. கதிரைக்கு எதிரில் தோளூரத்தில் துணியாலான திரையுடன் ஒரு ஜன்னல். பல்மருத்துவன் அணுகுவதைப் பார்த்த மேயர், குதிக்கால் களை இறுக்கிக் கொண்டு மெதுவாக வாயைத் திறந்தார்.

ஒரெலியோ எஸ்கோவர் விளக்கை நோக்கி அவருடைய தலையைத் திருப்பினான். பாதிக்கப்பட்டிருந்த பல்லை சோதித்தவன் மேயரின தாடையை விரல்களால் அழுத்தி மூடினான்.

“மயக்க மருந்து இல்லாமல்தான் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்,” என்று சொன்னான்.

“ஏன்?”

“ஏன் என்றால் உங்களுக்கு சீழ் கட்டியிருக்கிறது.”

மேயர் மருத்துவனின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தார். “சரி,” என்று சொல்லிவிட்டு முறுவலிக்க முயன்றார். பல்மருத்துவன் பதிலுக்கு முறுவலிக்கவில்லை. நோய்த்துணர்மம் நீக்கப்பட்ட கருவிகளைக் கொண்ட வட்டிலை மேசைக்கு கொண்டு வந்தான். ஒரு குளிர்ந்த இடுக்கியைக் கொண்டு அவற்றைத் தண்ணீரிலிருந்து, வெளியில் எடுத்தான். யாவும் எவ்வித அவசரமும் இல்லாமல் எச்சில்துப்புங் கலத்தைத் தனது சப்பத்துத் துணியால் தள்ளிவிட்டு தன் கைகளைக் கழுவுவதற்காக தண்ணீர்த் தொட்டியைப் நோக்கி நடந்தான். இவை யாவற்றையும் மேயரைப் பார்க்காமலே அவன் செய்தான். ஆனால் மேயரோ அவன் மேலிருந்து தன் கண்களைச் விலக்கவேயில்லை.

அது ஒரு கீழ்வரிசை கடைவாய்ப்பல். பல்மருத்துவன் கால்களை அகட்டியபடி நின்று கொண்டு பல்லைச் சூடான இடுக்கி யாற் பற்றினான். கதிரையின் கைகளைப் இறுக்கிப்பிடித்துக் கொண்ட மேயர், தனது முழுவலிமையுடன் குதிக்கால்களை சிறுக்குகையில் தனது கல்லீரலில் விறைத்த வெறுமையொன்றை உணர்ந்தார். ஆனால் ஒலியெழுப் பவில்லை. பல்மருத்துவன் தன் மணிக்கட்டை மட்டும் அசைத்தான். எந்தவிதக் கோபமும் இல்லாமல் கசப்பான, மென்மையுடன் “இப்போது

எங்களுடைய இருபது மனிதர்களின் மரணத்திற்கு நீங்கள் விலை கொடுக்கப் போகிறீர்கள்” என்றான்.

தாடையில் எலும்புகள் நொறுங்குவதை மேயர் உணர்ந்தார். கண்கள் கண்ணீரால் நிரம்பின. பல் வெளியே வருவதை உணரும் வரையில் அவர் மூச்செடுக்கவில்லை. பிறகு கண்ணீரின் ஊடாக அந்தப் பல்லை பார்த்தார். கடந்த ஐந்து இரவுகளாக அவர் அனுபவித்த சித்திரவதையை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி அது அவரது நோவுக்கு அந்நியமாயிருந்தது.

வியர்த்து விறுவிறுத்து, மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க அவர், சட்டைப் பொத்தானை அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டபடி காற்சட்டைப் பையில் கைக்குட்டையைத் தேடினார். பல்மருத்துவன் சுத்தமான ஒரு துணியை அவருக்குக் கொடுத்தான்.

“கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்ளுங்கள்.”

மேயர் கீழ்ப்படிந்தார். அவருடைய உடல் நடுங்கியது. மருத்துவன் தனது கைகளைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த போது, தூசிபடிந்த சிலந்தி வலையையும், அதன் முட்டைகளையும் இறந்து கிடந்த பூச்சிகளையும் அவர் கவனித்தார். கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பிய பல்மருத்துவன் “போய் ஓய்வெடுங்கள்,” என்று சொன்னான். “வாய்க்குழவ உப்புத் தண்ணீரால் வாய் கொப்பளியுங்கள்.”

மேயர் எழுந்து நின்றார். கைப்போக்கான இராணுவ வணக்கஞ் செலுத்திவிட்டுச் சட்டைப் பொத்தான்களைக்கூடப் போடாமல் கதவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

“பில்லை அனுப்பு.” என்றார் மேயர்.

“உங்களுக்கா? நகராட்சிக்கா?”

மேயர் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. கதவைச்சாத்திய படி திரையினூடாகச் சொன்னார்:

“எல்லா இழவும் ஒன்றுதான்.”

நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முடைய வாழ்க்கையை மீண்டும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். நாம் இதை முழுமையான விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தோடு செய்ய வேண்டும் பின்னர் நாம் கடந்த காலத்தில் நினைத்த செய்த ஒவ்வொன்றும் ஆவணக் காப்பகத்தில் வைக்கப்பட வேண்டியவை என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டியிருக்கும். அப்போது ஒரு புதிய மனிதன் உருவாகியிருப்பான்

சே குவேரா

இறையாண்மைக்கான யுத்தமென்பது ஒரு பண்பாட்டிற்கான யுத்தமும் கூட.

..பிடல் காஸ்ட்ரோ

கட்புலனாகா ஆரங்கு



அகஸ்டோ போல் பேசுகிறார்

அக்டோபர் 1978இல் பெல்ஜியத்தின் லீக் (Liege) நகரில் கட்புலனாகா ஆரங்கொன்றை செய்தோம். அதிற் கிடைத்த அனுபவத்தை மறக்கவே முடியாது. அதில்

முதலாவது செயல்: பன்னிரண்டு நடிகர்கள் ஒரு சூப்பர் மார்க் கெட்டுக்குப் போய் பொருட்களை வாங்கத் தொடங்குகிறார்கள்

இரண்டாவது செயல்: நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரமான ஃப்ரான்ஸ்வா (Francois) பொருட்களைப் போட்டு தனது வண்டியை தள்ளிக் கொண்டு வந்து வரிசையில் நிற்கிறான். பாண், பால், முட்டை என்றவாறான உணவுப் பொருட்களையே அவன் வைத்திருந்தான். வேறு ஒன்பது நடிகர்கள் மற்ற வரிசைகளில் பணம் கொடுக்கப்பதற்காக நிற்கிறார்கள்.



மூன்றாவது செயல்: பணம் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் ஃப்ரான்ஸ்வாவின் முறை. அவன் வாங்கிய பொருட்களுக்குப் பில் போடுகிறான் காசாளர். அப்போது ஃப்ரான்ஸ்வா தனது தள்ளுவண்டி யிலுள்ள அத்தனை பொருட்களும் அவனுக்குத் தேவை என்றாலும் அதற்குரிய பணம் தன்னிடம் இல்லை என்றும் அவளிடம் தெரிவிக்கின்றான். தனக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்றும், வேலை தேடி அலைந்து கொண்டிருப்பதாயும் மிகப் பணிவாகச் சொல்கிறான்.



ஏற்கனவே பெல்ஜியத்தில் ஆறு லட்சம் பேர் வேலையின்றி அலைந்து கொண்டிருப்பதால் தனக்கு வேலை கிடைப்பது மிகவும் சிரமம் என்று விளக்குகிறான். இதெல்லாம் தனக்கு அவசியமில்லையென்றும் வாங்கிய பொருட்களுக்குரிய பணத்தைப் பெறுவது மட்டுமே தன்னுடைய வேலை என்றும் சொல்கிறான் காசாளர். நிச்சயமாகப் பணம் கொடுக்கவே விரும்புவதாகவும் திருடிச் செல்வது தனது நோக்கமில்லை என்றாலும் தருவதற்கு பணமும் இல்லை, தனக்கு வேலையும் இல்லை என்றும் சொல்கிறான் ஃப்ரான்ஸ்வா.

“எப்படி பணத்தைக் கொடுப்பீர்கள்? இப்போதுதானே உங்களுடம் பணம் இல்லை என்று சொன்னீர்களே?” என்று கேட்டான் காசாளர்.

“அப்படியென்றால் இப்படிச் செய்யலாம்: நான் எடுத்து வந்திருக்கும் பொருட்களுக்குரிய தொகை எவ்வளவு என்று சொல்லுங்கள். அதற்கு சமமான நேரத்திற்கு நான் இந்த சூப்பர் மார்க்கெட்டில் வேலை செய்கிறேன். இது மிகவும் சலபம். நான் கொடுக்க வேண்டிய பணத்துக்குரிய வேலையைச் செய்து விடுகிறேன்.”

வேலையால் பணத்தை ஈடுசெய்ய முடியாதென்று கோபத்துடன் சொல்கிறாள் காசாளர். எல்லோரும் எப்படி பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கொடுக்கிறார்களோ அதே முறையில்தான் தானும் செயற்பட முடியும் என்கிறாள்.

நான்காவது செயல்: இப்போது மற்ற நபர்கள் பங்கேற்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் இருந்த ஒரு நபரை .ப்ரான்ஸீவா பெயர் சொல்வதாகக் குற்றஞ் சாட்டுகிறாள்.

“உண்மையிலேயே வேலை வேண்டும் என்று உண்மையாகத் தேடுகிறவர்களுக்கு எப்படியும் வேலை கிடைக்கும். வேலை வேண்டாம் என்று நினைப்பவர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைப்பதில்லை.”

“உங்களுடைய வேலை என்ன, அம்மா?”

“என் கணவர் ஒரு கம்பனியில் நிர்வாகி. நான் வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்”

“அப்படியா...”

மற்றொரு நபரின் குறுக்கிட்டுத் தானும் வேலையில்லாதவன் தான் என்றும், தன்னிடம் பணம் இல்லை என்று ஒப்புக் கொள்கிறவனின் நேர்மையையும் தைரியத்தையும் பாராட்டுவதாகவும் சொல்கிறாள். பெல்ஜியத்தின் பொருளாதார அமைப்பே இந்த நிலைமைக்கெல்லாம் காரணம் எனக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். ஆகையால் இது வேலை கிடைக்காதவர்களின் தவறல்ல; அவர்கள் உழைப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள்; வேலைதான் கிடைப்பதில்லை என்கிறாள்.

இந்தக் கட்டத்தில் பெல்ஜியத்தின் பல்வேறுவிதமான ‘தேசிய இனங்கள்’ பற்றியும் நடைமுறைப் பொருளாதார நெருக்கடிகள் பற்றியும் விவாதம் எழும்புகிறது. ஒரு நபரின் .ப்ரான்ஸீவாவிடம் வேறொரு நபரத்துக்குச் சென்று வேலை தேடும்படி அறிவுரை கூறுகிறான்.

முகாமையாளரைக் கூப்பிடப் போவதாக எச்சரிக்கிறாள் காசாளர்.

இப்போது மற்றொரு நபரை சொல்கிறாள்; “.ப்ரான்ஸீவா சொல்வது உண்மை தான். ஏனென்றால் அவன் திருடவில்லை. மற்றவர்கள் செய்வதையே அவனும் செய்ய நினைத்திருக்கிறான். ஆனால் தலைகீழாக செய்து விட்டான்.....”

“மேடம் உங்களுையே உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம்; நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் இங்கே கேஷியராக ஒரு நாளில் எட்டு மணிநேர வேலை செய்து ஒரு வார முடியில் 40 அல்லது 45 மணி நேர வேலைக்கு சம்பளம் வாங்குகிறீர்கள். பிறகு அதே சம்பளப் பணத்தில் இதே சூப்பர் மார்க்கெட்டில் சாமான்கள் வாங்குகிறீர்கள். இவரும் அதையேதான் செய்கிறேன் என்று சொல்கிறார். ஆனால் தலைகீழாக....”

காசாளருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. முகாமையாளரைக் கூப்பிடுகிறார். இதற்கிடையில் கடைக்கு வந்திருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், விலைவாசி உயர்வு, ஒழுங்கில்லாத சம்பளம், வேலைதான் எல்லாவற்றுக்குமான தீர்வு என்பது போன்ற பல பிரச்சினைகள் பற்றியும் விவாதிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். விவாதங்களை இன்னும் பலவிதமாக வளர்த்துச் செல்லும் வகையில், நடிகர்களும் பொதுமக்களுமான நாங்கள் புதிய பிரச்சினைகளையும் கேள்விகளையும் முன்வைத்து விவாதங்களை சூடு பறக்கச் செய்கிறோம்.

ஐந்தாவது செயல்: பொலீசுக்குத் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு முகாமையாளர் அந்த இடத்துக்கு வந்து :ப்ரான்ஸ்வாவை வரிசையை விட்டு அகற்ற முயல்கிறார். :ப்ரான்ஸ்வாவோ குரலை உயர்த்தாமல் மிகுந்த பணிவுடன் தனது நிலைமையை விளக்குகிறார். முகாமையாளரை இணங்கச் செய்யும் விதத்திலும், ஒரு உயர்ந்த குறிக்கோளுக்காகப் பாடுபடும் முறையிலும் பிற வாடிக்கையாளர்கள் :ப்ரான்ஸ்வாவைப் பேசவிடும்படி வலியுறுத்துகிறார்கள்.



ஒரு நடிகர் :ப்ரான்ஸ்வாவுக்காகப் பணம் சேர்த்துக் கொடுத்துவிடலாம் என்கிறார். ஆனால் பெல்ஜியத்தில் வேலை கிடைக்காமல் இருக்கும் ஆறு லட்சம் பேரின் பிரச்சினையை அப்படித் தீர்க்க இயலாது என்று கூறுகிறார் ஒருவர். இப்படியாகப் பணம் சேகரிக்கப்பட்டு :ப்ரான்ஸ்வா தன்னுடைய பொருட்களுக்கான பணத்தைச் செலுத்துகிறான். ஆனால் அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் சூப்பர் மார்க்கெட்டின் முகாமையாளரும் சில காவலர்களும் அவனை வெளியே போகவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். பொலீஸ் வந்து சேரும் வரை :ப்ரான்ஸ்வாவை கடையை விட்டு வெளியேற அவர்கள் அனுமதிப்பதாக இல்லை. இன்னுமொரு முறை :ப்ரான்ஸ்வா கடையை விட்டு வெளியே போக முயல்கிறான். ஆனால் முடியவில்லை. இந்தச் சமயத்தில், நாடகப் பிரதியில் உள்ளபடி, :ப்ரான்ஸ்வாவுக்கு எதிராக வாதித்துக் கொண்டிருந்த நடிகர்கள் உட்பட அனைவரும், உண்மையான வாடிக்கையாளர்களும் சேர்ந்து இப்போது :ப்ரான்ஸ்வாவுக்கு ஆதரவாக உற்சாகமாக பேசத் தொடங்குகிறார்கள்.

ஆறாவது செயல்:



பொலீஸ் வருகிறது. பொலீஸ் அவர்களுக்கே உரிய அதிகார தோரணையுடன் எல்லோரையும் விலகச் சொல்லியபடி, விலகிச் செல்லாதவர்களை முரட்டுத்தனமாக தள்ளி கொண்டு ப்ரான்ஸ்வாவை நகரவிடாமல் செய்கிறார்கள். பொலீஸ் அவனைக கைது செய்ய முனைகிறது. உடனே எல்லோரிடமிருந்தும் எதிர்ப்பு கிளம்புகிறது. எல்லோருமே ப்ரான்ஸ்வாவுக்கு ஆதரவாக நிற்கிறார்கள். பொலீஸுக்கு தாங்கள் பார்ப்பதையோ நம்ப முடியவில்லை.

ஒரு பொலீஸ் அதிகாரி முகாமையாளரிடம் “இவன்தான் திருடனா? உண்டு அல்லது இல்லை என்று சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க எல்லோரும் “இல்லை, இல்லை” என்று கத்துகிறார்கள். தாங்கள் சாட்சி சொல்வதற்குத் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். இந்நேரத்திற்கும் கோபமாயிருந்த முகாமையாளர் ப்ரான்ஸ்வாவை பொலீஸ் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்.

“சரி, இந்த மனிதர் எதையும் திருடவில்லை என்று இவ்வளவு பேர் சாட்சி சொல்கிறோம் என்னும்போது இவரை நாங்கள் கைது செய்ய வேண்டுமென்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்? இவர் திருடவில்லை என்பதோடு திருடுவதற்கு முயலவுமில்லை என்று இவர்களெல்லாம் சொல்கிறார்களே?”

ஆனாலும் அந்த முகாமையாளர் ஒரு பிடிவாதமான பெண்.

“பொது அமைதிக்கு குந்தகம் விளைவித்தார் என்பதற்காக இவர் கைது செய்யப்பட வேண்டும்”

முகாமையாளருடைய வாதம் என்னவென்றால் தனது கடையின் சுமுகமான வியாபாரம் இவ்வளவு தூரம் முடங்கியதோடு அல்லாமல் இந்தச் சம்பவத்தால் தன்னுடைய கடையின் பெயரும் கெட்டுவிட்டது என்பதுதான்.

பொலீசுக்கு வேறு வழியில்லை என்பதால் ப்ரான்ஸ்வா விசாரணைக்காகப் பொலீஸ் நிலையத்துக்கு கூட்டிச் செல்லப்படுகிறான். பொலீஸ் வாகனத்தை நிறுத்துவதற்கு பலரும் முயன்று தோற்றுப் போனார்கள். விசாரணையை தானும் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி ப்ரான்ஸ்வாவுடன் அனெயும் பொலீஸ் நிலையத்துக்குக் கிளம்புகிறான்.

இந்த இடத்தில் நான் ஒரு விடயத்தைச் சொல்லியாக வேண்டும். பிளெமிஷ் (Flemish) டி.வி.சைச் சேர்ந்த அனெ என்னைப் பற்றியும், ஒருக்கப் படுபவர்களின் அரங்கு பற்றியும் ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தயாரிப்பதற்காக ‘கட்புலனாக அரங்கு’ நிகழ்ச்சி ஒன்றை படமெடுத்துத் தரச்சொல்லி கேட்டிருந்தார். நான் இதற்கு ஒத்துக் கொண்டிருந்ததால் சூப்பர் மார்க்கெட்டில் நடந்தது அனைத்தும் படமெடுக்கப்பட்டது. ப்ரான்ஸ்வா தன் சட்டைக்குள் ஒரு மைக்ரோபோன் வைத்திருந்தான். ஒலிப்பதிவு செய்பவர் தனது கருவியை பழங்களை வைத்திருந்த தனது தள்ளுவண்டியில் மறைத்து வைத்திருந்தார்.

கமராவை இயக்குபவர் தனது கமராவை ஒரு பிளாஸ்டீரிக் பையில் மறைத்து வைத்திருந்தார்.

அந்தக் கமரா பையில் லென்ஸ் அளவுக்குச் சரியாக ஒரு சிறிய துளை இருந்தது. கமராவை இயக்குபவர் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவரென்பதால் கமரா மறைந்திருந்த அந்தப்பையை வைத்துக் கொண்டு க்ளோஸ்-அப், லோங்-ஷொட் என்று தன் விருப்பத்திற்குப் படமாக்குவதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்கவில்லை. இப்படி அங்கே நடந்த எல்லாவற்றையுமே அவர் படமாக்கிவிட்டார். பிரதிசெய்பவரோடு அனெ எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தார். பேசப்பட்ட அனைத்தையும் அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

தொலைக்காட்சிக்காக இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் படமாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது இந்த நிகழ்வுக்கு மேலும் ஒரு பரிணாமத்தைத் தந்தது. பொலீஸ் நிலையத்தில் நடந்தது இதுதான். அனெயும் .ப்ரான்ஸ்வாவும் பொலீஸ் நிலையத்துக்கு வந்து தங்கள் பாத்திரங்களைத் தொடர்ந்து நடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற நடிக்காளன்பதால் எவ்வித சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லாதபடி அவர்களால் தொடர்ந்து நடிக்க முடிகிறது. இருந்தாலும் கடைசியில் பொலீஸ் உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறது. .ப்ரான்ஸ்வாவின் மைக்ரோ .போனைக் கண்டுபிடித்து விட்டதோடு, .ப்ரான்ஸ்வா ஒரு நிரந்தர வேலையில் இருப்பதையும் கூட தெரிந்து கொண்டு விடுகிறார்கள். கடைசியில் .ப்ரான்ஸ்வா உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி வருகிறது. தான் கட்புலனாக அரங்கை செய்து கொண்டிருப்பதாக அவன் தெரிவித்தான்.

பொலீஸ் அதிகாரியால் எதையுமே நம்ப முடியவில்லை. விசாரணையும் தங்களுடைய அதிகாரமும் கேலிக்குள்ளாகியிருப்பதை அறிந்து அவர் கோபமடைந்து மிரட்டுகின்ற தொனியில் பேசுகிறார்.

“நாடகம் நடத்துகிறோம் என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு என்ன அர்த்தம்? இவ்வளவு பெரிய அளவில் நீங்கள் பொது அமைதியைக் கெடுத்துவிட்டு ஏதோ நாடகம் நடத்தினோம் என்கிறீர்கள். சூப்பர் மார்க் கெட்டில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் மக்கள் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டிருந்த போது நீங்கள் உங்கள் எண்ணத்திற்குப் போய்க் குழப்பம் செய்து விட்டு இப்போது நாடகம் என்கிறீர்கள். எத்தனை பேருடைய நேரமவீணாகியிருக்கிறது? சரி, சூப்பர் மார்க்கெட்டில் குழப்பம் செய்ததாக மேனேஜர் குற்றம் சாட்டுகிறார். நீங்கள் ஒரு பொது நிகழ்ச்சியை அதற்குரிய அனுமதியைப் பெறாமல் நடத்தியிருக்கிறீர்கள் என்று நாங்கள் குற்றம் சாட்டுகிறோம். உங்கள் மீது இப்போது இரண்டு குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

விசாரணை ஆறு மணி நேரம் நடந்தது. அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு அனெயும் .ப்ரான்ஸ்வாவும் அவர்களுக்காக நாங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். அதற்கிடையில் நாங்கள் அவர்களைப் பற்றி மிகவும் கவலைப்பட தொடங்கியிருந்தோம். முக்கியமாக நான். ஏனென்றால் எனக்கு பொலீஸ் என்றாலே இலத்தீன் அமெரிக்கப் பொலீஸ்தான் நினைவுக்கு வரும்.

அவர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் நடந்ததைச் சொன்னார்கள். பிறகு நாங்கள் அனைவரும் இதுவரை நடந்தது பற்றி விவாதித்தோம். ஒருவர் மூன்றாவது குற்றச்சாட்டு ஒன்றை முன் வைத்தார் - அதாவது பொலீஸ் நாம் குற்றம் சாட்டுவது. ஏனென்றால் பெல்ஜியத்தில் கலை சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கு தணிக்கை கிடையாது. எனவே ஒரு நாடக நிகழ்ச்சியை தணிக்கை செய்வதற்கு பொலீசுக்கு எந்தவித அதிகாரமும் கிடையாது.

கட்புலனாகா அரங்கை செய்து கொண்டிருப்பவர்களை அதை நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதி கேட்கச் சொல்வது, அந்த அரங்கின் வடிவத்தையே குலைப்பதற்கு ஒப்பானது. ஏனென்றால் வெளியே சொல்லிவிட்டால் அது கண்ணுக்குப் புலப்படும் தன்மையைப் பெற்று விடுகிறது. எனவே அந்த வகையில் கட்புலனாகா அரங்கு என்பது இரகசியமான அரங்காகத்தான் இருக்க முடியும். அது கண்ணுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் பார்வையாளர் ஒரு நிகழ்வின் உண்மையான பிரதான பாத்திரம் என்ற தன்மையையும், செயல்பூர்வமான பார்வையாளர் என்ற நிலையையும் இழந்து செயலற்ற தன்மையைப் பெற்று விடுகிறார். ஆக, கண்ணுக்குப் புலப்படாத அரங்கு என்கிற போது அதை மரபுரீதியான அரங்கிற்குரிய விதிகளுக்கு உட்படுத்தவே முடியாது.

கட்புலனாகா அரங்கு என்கிற கோட்பாட்டைப் பற்றி இங்கே பார்ப்போம். அதை நான் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஒருநாள் காலையில் படுக்கையை விட்டு எழும் போது எனக்கு இப்படி ஒரு நல்ல எண்ணம் தோன்றவில்லை. கட்புலனாகா அரங்கின் மூலக் கூறுகள் அல்லது உத்திகள் ஏற்கனவே உள்ளன. உதாரணமாக, உளவாளிகள் தங்கள் அடையாளங்களை மாற்றிக் கொள்ளுதல், போலியான யதார்த்தங்கள், பாசாங்கு என்பன போன்ற உத்திகளும் கட்புலனாகா அரங்கு சார்ந்த உத்திகளே. கட்புலனாகா அரங்கை நாம் வழக்கமாக நிகழ்த்தும் பல்பொருள் அங்காடிகளில் கூட கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொலீஸ் உண்டு. லீக(Liege) சம்பவத்திலும் பிரதானமான நிகழ்வு, உரையாடல்கள் ஆகிய இரண்டையும் நாங்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஊழியர்கள் தாங்களாகவே சுரண்டலுக்கு உடன்படும் தன்மை என்கிற இரண்டு விஷயங்களுக்கும் உள்ள உறவை விளக்குவதற்காகவே பயன்படுத்தினோம். சுரண்டலை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் எல்லோருக்குமே வேலை கிடைக்கும்.

கட்புலனாகா அரங்கு என்றுமே சட்டத்திற்குப் புறம்பான ஒரு நிலைமையில் தன்னை வைத்துக் கொள்ளாது. ஏனென்றால் அது சட்டத்தை மீற நினைப்பதில்லை. மாறாக, சட்டத்தின் நியாயத்தைப் பற்றி கேள்வி கேட்க முனைகிறது. இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது.

விளக்கமாகப் பார்ப்போம். நாங்கள் சட்டத்தை மீற நினைத்திருந்தால் அது எங்களுக்கு வெகு சுலபமான விஷயமாக இருந்திருக்கும். சூப்பர் மார்க்கெட்டில் ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி எங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவையும் திருடிக் கொண்டு போவதென்பது மிகவும் சுலபமான ஒரு காரியம். இது தான் ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து

கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் ஒவ்வொரு கலையிலும் பொருட்களின் விலையோடு திருட்டினால் ஏற்படும் இழப்பை ஈடுகட்டு வதற்கான கிரயத்தையும் சேர்த்தே விலை போடுகிறார்கள்.

ஆக, நாங்கள் சட்டத்தின் அடிப்படையையும் நியாயத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்க விரும்புகிறோம். ஏனென்றால் சட்டம் என்பது யாராலும் உருவாக்கப்படலாம். நானே கூட என் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இருந்தாலும் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம் உள்ளவர்களால் மட்டுமே அது பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சர்வாதிகாரமும், எந்த முறையற்ற செயல்களின் மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகிறதோ, அந்த முறையற்ற செயல்களைச் சட்டபூர்வமாக்கி விடுகிறது. எனவே இராணுவத்தின் மூலம் பிரகடனப்படுத்தப்படும் சட்டத்திற்கு எந்த மதிப்பும் கிடையாது. எந்த மக்களுக்காகச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறதோ அந்த மக்களின் ஆதரவு இல்லை யென்றால், எந்தச் சட்டத்திற்கும் மதிப்புக் கிடையாது.

கட்புலனாகா அரங்கின் முக்கியத்துவம் இதுதான். ஒடுக்கப் பட்டவர்களின் அரங்கிற்கும் இது பொருந்தும். அதாவது சட்டத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

பெரும்பாலும் அடக்குமுறை சட்டபூர்வமாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பல நாடுகளில் இன்னும் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை. அவர்களுக்கு கூலி குறைவாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. சில வேலைகளில் அவர்கள் சேரவே முடியாது. இன்னும் ஆணின் அதிகாரத்துக்கு பெண்கள் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ, உள்வியல் ரீதியாகவோ, சமூக ரீதியாகவோ உட்பட்டே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதெல்லாம் சட்டபூர்வமாகவே நடந்து வருகிறது. இருந்தாலும், மனித இனத்தின் ஒரு பாதியின் மேல் மட்டும் பிரயோகிக்கப்படும் சட்டம் நியாயமானதாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அந்தச் சட்டத்திற்கு அடிப்படை வேண்டியவர்களின், அதாவது பெண்களின் ஒப்புதல் அதற்கு இல்லை.

இதே ரீதியில் ஒருவர் பெண்களை ஒடுக்கும் சட்டதிட்டங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்க முடியும். இதே ரீதியில் ஒருவர் எல்லா அடக்கு முறைச் சட்டங்களையும் நடைமுறைகளையும் எதிர்த்து அதற்கு ஆளாகிற தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், கறுப்பின மக்கள், அகதிகள் ஆகியவர்களெல்லாம் நமது போராட்டத்தில் இணைந்தாலும் இணையா விட்டாலும் போராட முடியும்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் அரங்கின் உத்திகள் யாவும் ஒடுக்கப் பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கானவை என்பதை நான் அடிக் கோடிட்டு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். உண்மையில் இவை அவர்களின் விடுதலைக்கான கருவிகள்.

தகவல் :

The Theatre of the Oppressed - 1979.

The Drama Review (1988-), Vol. 34, No. 3 (Autumn, 1990)

கவிஞர் சடாகோபனுடன் ஒரு உரையாடல்

சந்திப்பு : தெ. ஞா.



• சடாகோபன் என்ற மனிதன் பற்றி?

சடாகோபன் என்பவன் ஆ. சடகோபன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட ஒரு மனிதன். தனது உணர்வுகளை ஏனைய மனிதர்களோடு பகிர்ந்துகொள்வதற்கு விளைகின்றபோது அவன் காவிச்செல்கின்ற புணையெயரே சடாகோபன் என்பது. இந்த சடாகோபன் சாதாரணமாக எல்லா மனிதர்களுக்கும் இருக்கின்ற எல்லா உணர்வுகளையும் கொண்டிருக்கின்றான். மேலும், இனம், மதம், மொழி, நிறம் என்ற எல்லைகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி மனிதம் பற்றிய சிந்தனைகளோடும் அதற்கும் மேலாக அவனது பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவனுடைய வாழ்வியல் சூழலை அமைக்கின்ற இயற்கை வளங்கள், பஞ்ச பூதங்கள், புற்கள், பூக்கள், மரங்கள், பறவைகள், அவற்றின் அசைவுகளுக்கும் ஓசை வெளிப்பாடுகளுக்கும் அழகியல் உணர்வுகளுக்கும் ஆட்பட்டு அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்பவனாகவும் அவற்றின் மீதான அடக்குமுறைகள், ஆக்கிரமிப்புக்கள், அழித்தொழிப்புக்களுக்கு எதிராக குரல் கொடுப்பவனாகவும் நாளைய விடியலை நோக்கிய பயணத்தின் போது அனைவரையும் ஒன்றிணைத்துச் செல்ல விருப்பப்படுபவனாகவும் இருக்க முயல்கின்றான்.

• உணர்வுப் பகிர்வுகள் கவிதைகளா?

ஆம், உணர்வுப் பகிர்வுதான் கவிதைகள்

• உணர்வுப் பகிர்வை அழகியலுக்கூடாக வெளிப்படுத்தும் போது உணர்வுகள் பாதிக்கப்படாதா?

உணர்வுகள் எல்லா மனிதர்களுக்கும் தன் சூழலில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள், அசைவுகள், அல்லது வருதல்கள், போதல்களுக்கு ஊடாக அவனுக்குள் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களையாகும். இந்த மாறுதல்கள் அழகியலோடு இணைகின்றபோது உருவாவதுதான் கவித்துவம். கவித்துவம் என்பது உணர்ந்து கொள்ளப்படவேண்டிய ஒன்று. அத்தகைய படைப்பிலக்கியங்களையும் ஆக்க இலக்கியங்களையும் உள்வாங்குகின்ற போது எமக்குள் இருக்கின்ற அழகியலுக்கூடாக கவித்துவம் உணரப்படும்.

• இந்த நிலையில் யதார்த்தம் செத்துவிடுவதற்கு சாத்தியம் இருக்கின்றதே?

ஆம். இருக்கின்றது. ஆனால், யதார்த்தம் சாகாமல் எமது உணர்வுகளை இன்னொருவரோடு நேரடியாகப் பகிரக்கூடிய ஊடகமாக அழகியலைப் பயன்படுத்துவது தான் சிறப்பு.

• யதார்த்தம் செத்துவிடும்போது அவை நம்பகத்தன்மையை இழப்பதில்லையா?

இல்லை. நான் யதார்த்தம் செத்துவிடச் சாத்தியமுள்ளது என்று குறிப்பிட்டது நடைமுறையில் இல்லாத ஒன்றை இருப்பது போல் காட்ட

முயலுதலாகும். ஆனால், இவ்வாறான முயலுகைக்கூடாக அங்கு சொல்லப் படுகின்ற விடயம் சரியாகப் பகிரப்படுமாக இருந்தால் நம்பகத்தன்மையை இழந்துவிட மாட்டாது. எனது “வேப்பமரக் காற்று...” என்ற இடப்பெயர்வு பற்றிய கவிதையில் “காற்றையள்ளித் தின்றுவிட்டு கையலம்பத் தண்ணி தேட...” என்று வருகிறது. இங்கு காற்றையள்ளித் தின்றுவிட்டு என்பது ஒட்சிசனை மட்டும் சுவாசித்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொண்டோம் என்பதைக் காட்டும் அழகியலாக வருகிறது. அதே வரியில் கையலம்ப தண்ணி தேட என்பதில் யதார்த்தம் இல்லை. ஆனால் காற்றை கையால் அள்ளித் தின்றோம் என்றும் அதனால் தின்ற அந்த கைகளைக் கழுவுவதற்கு தண்ணீர் தேடுவது என்றும் அழகியலுக்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “பக்கத்திலே குழந்தை வந்து பசித்து நிற்குமே – அதன் பால் வடியும் முகமதிலும் நீர் நனையுமே” என்ற அடுத்த வரி வந்து அந்த உணர்வைப் பலப்படுத்தி விடுகிறது. இங்கு கவிதை நம்பகத்தன்மையை இழந்துவிட்டதா?

- நிகழ்வை கவிதையாலேயே பதிவுசெய்யும் போது இருபது பேர் இறந்ததை இருநூறு பேர் இறந்ததாகக் குறிப்பிடும்போது நம்பகத்தன்மை இழக்கப்படுவது இயல்புதானே?

நீங்கள் சொல்வது அரசியலுக்காக கவிதை செய்பவர்களைப் பற்றி. அதாவது இருபது பேர் இறந்ததை இருநூறு பேர் இறந்ததாக எழுதுகிறவர்கள். நான் உங்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள், இருபது பேர் இறந்ததை இருபது பேர் இறந்ததாகவே சொல்வார்கள். அதை பல்வேறு வடிவங்களில் சொல்வார்கள். எனவே வரலாற்றில் நடுநிலையாக நின்று எழுதாத படைப்புகள் கால ஓட்டத்தில் காணாமல் போய்விடும்.

- நடுநிலையாக நின்று கவிதை பாடுவது சாத்தியமா?

நிச்சயமாக சாத்தியம். நடுநிலை என்பது சற்றும் விலகாத பக்கம் சாராத நிலையில் இருத்தல். இங்கு ஏதாவதொரு பக்கம் நோக்கிய சிறிய விலகல் கூட அவனது படைப்புகள் மீது சந்தேகத்தையும், இருப்பின் மீதான கேள்விக்குறியையும் ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

- கவிதைக்கு பொய்யழகு என்பார்கள் அது கவிஞர்களுக்கும் பொருத்துமா?

தங்கள் தனிப்பட்ட அரசியலை கவிதைகளுக்கூடாக நாடாத்த முயல்பவர்களிற்கு இது பொருந்தும். அழகிற்காக கவிதைகளில் பொய் சேர்ப்பது வேறு, மாறாக பொய்யையே கவிதையாக்கி அதற்கூடாக தங்கள் அரசியல் இலக்கை அடையமுற்படுபவர்களுக்கு இது பொருந்தலாம்.

- நீங்கள் ஒரு அரசியல் கவிஞரா?

அதை நீங்கள் தான் சொல்ல வேண்டும். எனது உணர்வுகளைக் கவிதைகளுக்கூடாகப் பகிர்ந்து கொண்ட வர்கள் தான் அது பற்றிக் கூறவேண்டும்.

- நீங்கள் கவிதைத் தொகுதியும் இறுவெட்டும் வெளியிட்டு ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இவை குறித்து என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

ஒரு சமூகப் பிராணியாக சமூகக் கடமையொன்றை நிறைவேற்றிய திருப்தி எனக்குள் இருக்கிறது. நடப்புகள் சரியாகப் பதியப்பட வேண்டும். இல்லையெல் கால ஓட்டத்தில் அவை திரிப்புடுத்தப்பட்டு விடும்.



அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற ஈழத்தில் எழுத்து பயன்படா.

- ஈழத்தின் வெளியீட்டு முயற்சிகள் மிகுந்த சிரமத்திற்கு மத்தியில் நடைபெறுகின்றன. இது ஆரோக்கியமான முயற்சிகளுக்கு பெருந்தடையாக இருக்கிறது. உங்களைப் பொறுத்தவரையில்..?

ஓர் ஆச்சரியப்படத்தக்க விடயம் என்னவெனில், வெளியிட்ட திகதியில் இருந்து காலம் செல்லச் செல்ல இவற்றுக்கான கேள்வி அதிகரித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. “நிலாக்கீற்று” இறுவெட்டு முற்றாக விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டது. கேள்வி அதிகரித்துக் கொண்டு செல்வதால் சில மாற்றங்களோடு மறு வெளியீட்டுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறேன். “மண்ணில் தொலைத்த மனது தேடி...” கவிதைத் தொகுதியை தேடிச் செல்பவர்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. எனவே காலம் எனது படைப்புக்களை வழிநடத்தும் என மிகுந்த நம்பிக்கையோடு இருக்கிறேன்.

- புதிய எழுத்தாளன் புத்தகம் போடுவதை நீங்கள் வரவேற்பீர்களா?

நான் நினைக்கிறேன் நீங்கள் புதிய எழுத்தாளன் என்று கருதுவது அவனுடைய படைப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கும் நிலையில் உள்ள ஒருவனை. ஆனால் அவனுக்குள்ளேயே படைப்புக்கும் இலக்கியங்களும் எப்பவோ பிறக்கத் தொடங்கியிருக்கும். எனவே நான் அவர்களை வரவேற்கவே செய்வேன். நானும் ஒரு புதிய எழுத்தாளன் தான். 18 வருடங்களுக்கு மேலாக எழுதியதை (எனது கவிதைகளை) நான் இப்போதுதான் பதிப்பித்திருக்கிறேன்.

- ஒரு எழுத்தாளனாக இந்த உலகில் காலந்தள்ள முடியுமா?

எழுத்தாளனாகவும் காலந்தள்ள முடியும். ஏனெனில் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் உணவு, உடை, உறையுள். இது புத்தகத்தில் படித்தது. இதோடு ஒன்றை நாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அது உளம் என்பது. எனவே ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் உணவு, உடை, உறையுள், உளம். இதில் உளம் என்ற தேவையை நிறைவேற்ற எழுத்து நிச்சயம் பயன்படும். ஆனால், ஏனைய அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற ஈழத்தில் எழுத்து பயன்படா.

- கவிதையின் ஊடாக அதிகார பீடங்களை நோக்கி உண்மைகளைப் பேசுவது எவ்வளவு சாத்தியமானது?

கவிதைகளுக்கு ஊடாக உண்மைகளை மக்களோடு பேசுகின்ற போது மக்களுக்கூடாக அதே உண்மைகள் அதிகாரங்களை நோக்கிப் பேசப்படும். ஆனால், ஊடக சுதந்திரம் பற்றிய தெளிவை அதிகாரங்கள் கொண்டிருக்காதபோது நேரடியாகப் பேசுவது சிரமம். எனினும், நடுநிலை தவறாது எல்லாவிதமான மனித உரிமை மீறல்களிற்கும் எதிராகப் பேசும்போது அது ஓரளவுக்குச் சாத்தியமாகலாம்.

ஐஸ்லை - ஓகஸ்ட் 2006 39 பயில்நிலம்

- கவிஞனால் சமூகத்தை மாற்ற முடியும் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

ஒரு சமூகத்தால் கவிஞனை ஆக்கவும், மாற்றவும் எவ்வாறு முடிகிறதோ அதேபோல ஒரு கவிஞனால் சமூகத்தை ஆக்கவும் மாற்றவும் முடியும். மாற்றங்களை வேண்டிப் பயணிக்கும் பயில்நிலத் தம்பி, தங்கையர் உங்களால் மாற்றங்களிற்கான உணர்வுகளையும் உந்துதல்களையும் ஏற்படுத்த முடியுமென்றால் அதுவே மாற்றமல்லவா!

- தேசியம், மண் தவிர்ந்த பிற பரிமாணங்களையோ எல்லைகளையோ உங்கள் கவிதைகள் தொடாத காரணம்?

தேசியம், மண் இவை இரண்டுமே எல்லாப் பரிமாணங்களையும், எல்லைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டவைதான்.

- படைப்புத் துறையின் ஏனைய பக்கங்களுக்கு உங்கள் பார்வை திரும்பாமலுக்கு காரணம்?

எந்தத் துறைக்குள் ஒருவன் பயணிப்பது என்பது அவன் தீர்மானிப்பதல்ல. அது இயல்பாகவே தோற்றம் பெறுகிறது. நான் சிறுவயதிலிருந்தே வாசிப்பின் ஊடாகத்தான் படைப்பிலக்கியங்களையும், உண்மைத் தகவல்களையும் செய்திகளாக உள்வாங்கிக் கொண்டேன். தவிர விவாதம், நாடகம், பேச்சு, கவியரங்கம் போன்ற துறைகளிலும் வானொலி இலக்கிய நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு (கவிதைக்கலசம்) எனவும் பங்குகொண்டு இருக்கிறேன். எதிர்காலத்தில் கவிதை தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளில் மேலும் பல படிக்களை ஏறுவது இயலுமானதாக இருக்கலாம்.

- உங்களைக் கவர்ந்த இலக்கிய ஆளுமைகள்?

எனது தாய்மாமனார், பெற்றோர், சகோதரர், கல்லூரி ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், பல்கலைக்கழக உறவுகள் இவர்களுடைய இயல்பான இலக்கிய ஆளுமைகள் தான் என்னை முதலில் கவர்ந்தவை.

- உங்களுக்குப் பிடித்த இலக்கியப் பிரதி?

‘மண் சுமந்த மேனியர்’ என்ற நாடகமும் ‘இந்த மண்ணும் இன்றைய நாட்களும்’ என்ற கவிதை நிகழ்வும் இணைந்து ஏறிய அரங்கு.

- இருபத்தைந்து வருட கவிதை அனுபவத்தில் கற்றுது என்ன? பெற்றுது என்ன? பெற்றதைத்தான் கற்றேன். கற்றதைப் படைத்தேன். அந்தப் படைப்புக்கூடாக உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட ஒரு திருப்தியைப் பெற்றேன்.

- இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு உங்கள் தீர்வு?

இனமென்பது பிரச்சினைக்குரியதல்ல என்பதை எல்லா இனங்களும் புரிந்துகொள்வதும், பகிர்ந்து கொள்வதில் சமத்துவத்தையும் சமநிலையையும் உளரீதியாக ஏற்றுக்கொள்வதுமே.

- ஈழத்து இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு? செய்ததையும் செய்வதையும் விட, செய்யக்கூடியதும் செய்ய வேண்டியதும் அதிகம். பணம் பண்ணுவது முதல் இட்டவனின் முகத்திற்கு

முன்னே நிற்கும் சவால்! பண்ணிக்கொடுப்பவரின் பக்குவமும் சமூகப் பொறுப்பும் தான் சமநிலையைப் பேண உதவும். நாங்கள் செலுத்தும் வரிப்பணத்தில் தங்கள் அரசியலை நடத்தும் பொது ஊடகங்கள் எங்களின் மிகப்பெரிய துயரம்.

• இலங்கையின் சிறு பத்திரிகைச் சூழல் குறித்த பார்வை என்ன? மிகச் சிறந்த ஆரோக்கியமான களம். இங்கு விதைக்கப்படும் விதைகள் தான் சரியான விகிதாசாரத்தில் சரியான பசளைகளைப் பெற்று தேவைப்படும் காலத்தை சரியாகப் பயன்படுத்தி படிமுறையாக்க வளர்ச்சி பெறுகின்ற பயிர்கள். இங்கு எதுவும் வெம்பிப் பழுப்பதில்லை. இந்த விளைச்சலுக்காக ஏராளமான வியர்வைத் துளிகள் விழுத்தப்பட்டிருக்கும். இவற்றின் தொடர்ச்சித்தன்மையில் ஏற்படும் பாதிப்புக்களிற்கு காரணம் நிலம், உழைப்பு, மூலதனம், முயற்சி என்ற உற்பத்திக் காரணிகளில் மூலதனம் முன்னுக்கு வரமுத்து அடம் பிடிப்பதுதான்.

• “ஆசிரியன் இறந்துவிட்டான்” என்று சொல்லப்படுவது குறித்த உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

சமூகத்துடன் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்பதே இலக்கியம் எனக் கருதுகிறேன். இங்கு எனது உணர்வுகள் பகிரப்பட வேண்டுமே ஒழிய நான் எழுதி முடித்த கையேடு எனது படைப்பிலிருந்து விலகிவிட முடியாது. சமூகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கேற்ற வகையில் அதன் மீது பார்வையைச் செலுத்துவது ஒரு நல்ல ஆய்வு முயற்சியாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு யதார்த்த இலக்கியமாக அமையாது. மேலும் இத்தகைய போக்கு படைப்பாளிகளை பொறுப்பற்றவர்களாக மாற்றுவ தோடு தமது படைப்பிலக்கியங்கள் தொடர்பாக பதில் சொல்ல வேண்டிய கடமையை இல்லாமல் செய்கின்ற ஒரு விடயமாக அமையும் என்பதே என் கருத்து.

• இருபது வருடங்களுக்கு பிறகு நீங்கள் எவ்வாறு இனங்காணப்பட வேண்டும் என விரும்புகிறீர்கள்?

நான் இனங்காணப்பட வேண்டும் என்பதற்காக இலக்கியம் படைப்பவனாக இல்லாத போதும் எனது படைப்புக்கள் காலத்தின் பதிவுகளாகவும் காலத்தால் பதிவுபடுத்தப்படாதவையாகவும் இனங்காணப்படும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

சோசலிசத்துக்கான பயணத்தில் நொடிப்பொழுது கண்ணையர்ந்தாலும் பாசிசம் என்னும் கொடுந்தண்டனை நமக்கு வந்து சேரும்
டேனியல் தெரின்

கலாசாரத்திலிருந்தும் கருத்துக்களிலிருந்தும் தான் எந்தவொரு புரட்சியும் பிறக்க முடியும்
பிடல் காஸ்ட்ரோ

உயிர்ப் பிச்சை

த.தர்மேந்திரா



தூசரத மைந்தன் இராமனுக்கு சங்கடமான நிலைமை. அவனுடைய மனதை பயங்கரமான பீதி உணர்வு அரித்து வாட்டுகின்றது. நிதானமாக தீர்மானம் எடுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இது என்று அவன் நன்கு அறிவான். “இராம - இராவண யுத்தத்தின் மகத்தான வெற்றியை தீர்மானிக்கப் போகின்ற நிமிடங்கள் வந்து விட்டன போலும்” தனக்குத் தானே கூறிக் கொள்கிறான்.

தம்பி இலக்குவனை நோக்கி அவனுடைய கோபம் பொங்குகின்றது. நெற்றிக் கண் இருந்தால் இலக்குவனை சுட்டெரித்து விடுவானோ? என தோன்றுகின்றது.

“இவன் இலக்குவனால்தானே எல்லாப் பிரச்சினையும்..... இராவணனின் தங்கை சூர்ப்பனகையின் உறுப்புக்களை அறுக்க இவன் யார்? அது இருக்கட்டும். சூர்ப்பனகையின் கண்கள் தானே என்னைப் பார்த்தவை. அவற்றை பிடுங்கி இருக்கலாமே! சூர்ப்பனகையின் வாய் தானே என்னை அவதூறு செய்தது. அதனை கிழித்திருக்கலாமே! குற்றம் செய்த உறுப்புக்களுக்கல்லவா தண்டனை கொடுத்திருக்க வேண்டும் ! அது தானே நீதியும். இவன் குற்றம் செய்யாத உறுப்புக்களை வெட்டி யெறிந்ததாலன்றோ இப்பலப் பரீட்சை ஏற்பட்டு விட்டது.”

ஆ..... அதே சிரிப்பொலி.....

இராமன் சிந்தனையில் இருந்து மீள்கிறான். எதிரே இராவணன்..... “அடே இராமா துணிவிருந்தால் மல்யுத்தத்துக்கு வா... நேருக்கு நேர் மோதுவோம்... அற்பப் பதரே உன்னோடு மோத எனக்கு ஆயுதம் தேவையில்லை. அதனால் தான் ஆயுதங்களைப் போட்டு விட்டு நிராயுத பாணியாக முன்னே நிற்கிறேன்”

இராமனுக்கு இராவணன் சீதையை கவர்ந்து வந்ததன் உள்நோக்கமும் நன்றாகவே தெரியும்.

“காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை. இவ்விடத்துக்கு வந்த எதிரிகளை போருக்கு அழைக்கும் மார்க்கம் கவர்தல். ஆகவே தான் காட்டுக்கு வந்த இராம இலக்குவனரை சீதையை கவர்ந்து போருக்கு அழைத்தான் இராவணன்.”

காடு வந்த இராம இலக்குவரிடம் சீதையை தவிர வேறு என்ன இருந்தது ?

“வானர அரசன் வாலியை சதி செய்து மறைந்திருந்து அம்பெய்து கொன்றது போல இராவணன் நிராயுதபாணியாக நிற்கிற இந்நேரத்தில் அம்பெய்து கொன்று விடவா.... ? சீ... அவமானம்..... இரட்டிப்பாகும்”

இராமன் சதித் திட்டம் தீட்டுகிறான். மனம் தெளிவடைகிறது. “பத்துதலை..... இருபது கை இராவணனை மல்யுத்தத்தில் வெல்ல முடியாது. நிராயுதபாணியாக நிற்பவனுடன் நிராயுதபாணியாக மாறி மல்யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது போர் தர்மம். ஆகவே போர்..... இன்று..... வேண்டாம்”

இராமன் இராவணனை நிமிர்ந்தும் நிமிராமல் பார்க்கிறான்

“இராவணா..... இன்று..... போய் நாளை வா.....”

இராவணன் மீண்டும் சிரிக்கிறான். அது வெற்றிச் சிரிப்பு. “என்னோடு நேருக்கு நேர் மல்யுத்தம் செய்ய அஞ்சி அல்லவா இராமன் இன்று போய் நாளை வா என்கிறான்.... இவனெல்லாம் ஒரு சுத்த வீரன். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே...”

இராவணன் போர்க் களத்திலிருந்து திரும்பிச் செல்கிறான்.

** — **

தோரணம்

தோரணம் தொங்குவது தெரிகிறது
ஆனால் காரணம் புரியவில்லை
அடுத்தவனிடம் கேட்பதற்கு
அவன் யார் எனத் தெரியவில்லை
அவனை அடையாளம் காண விளைந்தால்
சில தருணம் என் வீட்டில்
காரணமின்றி தோரணம் தொங்கும்!
எங்கு தோரணம் தொங்கினாலும்
ஏன் என்பது எனக்கு தேவையில்லை
ஏனெனில் - என்னுயிர் எனக்குத் தேவை

த. கலைச்செல்வீ

மாறும் யுத்த தர்மம்

எசு. ஆயன்

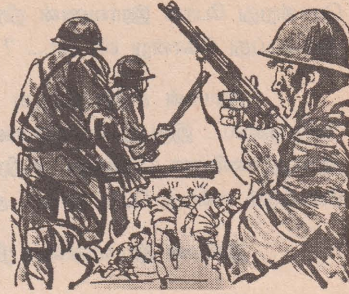
“பாடசாலையில் குண்டு”
“தேவாலயத்தில் தாக்குதல்”

பேருந்துநிலையம், வைத்தியசாலை என்று நீள்கிறது இந்தப் பட்டியல்.

இலங்கையில் இரண்டு தசாப்தங்களை கடந்த யுத்தம் புதிய பரிமாணத்தை பெற்றிருக்கிறது. அப்பாவி பொதுமக்கள் மீதான அதிகாரத் தாக்குதல் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. தனி மனிதனின் படுகொலை என்று தொடங்கி.. ஜூன் 15ம் திகதி கெபித்திகொல்லாவ தாக்குதலில் முற்றாக 67 உயிர்களை அழித்தது.

2002ம் ஆண்டு முதல் யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கையுடன் தற்காலிக அமைதியடைந்திருந்த இலங்கை மக்கள் இன்று மீண்டும் வெடிகுண்டு கலாசாரத்தின் நேரடி தாக்குதலுக்கு அச்சபட வேண்டிய தாகியிருக்கிறது. அண்மைக் காலமாக யுத்தமா? சமாதானமா? என்ற இழுபறி நிலையில் இருந்த நிலை இன்று ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. யுத்தமொன்றை மக்கள் சந்திக்க வேண்டும். அதற்கு மக்கள தயாராய் இருக்கிறார்களா? இல்லை. ஒருபோதும் மக்கள் யுத்தத்தை விரும்புவதில்லை. ஆனால் இங்கு விரும்பியோ விரும்பாமலோ யுத்தம் ஒன்றிற்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது தோன்றிய “எல்லோருக்கும் மரணம்” என்ற புதிய கோட



பாடு பற்றி உங்களோடு பகிர்ந்திருந்தோம். 1937ம் ஆண்டு ஜேர்மனி குவேனிக்கா நகரின்மீது நடத்திய விமானத் தாக்குதல் இன்று வரை உறுதியாக கணிக்க முடியாத உயிரிழப்புகளை உருவாக்கியுள்ளது.

இலங்கை மக்களுக்கும் இந்த தாக்குதல் புதியது ஒன்று மில்லை. 20 வருட கால யுத்தத்தில் ஆயிரங்களை கடந்த எண்ணிக்கையில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் உயிரை பறிகொடுத்துள்ளனர். இருந்த போதும் யுத்த காலத்தில் ஒரு போதும் இல்லாத அளவு மக்களுடைய மனதில் இப்போது பீதி உண்டாகியிருக்கிறது. இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போதோ அல்லது நீங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதோ எங்கள் இலங்கை சகோதரர் ஒருவர் இனத்தெரியாதோரால் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம்.

இதை யார் செய்கிறார்கள்? யாருக்காக செய்கிறார்கள்? என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் நிச்சயமாக இந்த உயிர்ப் படுகொலைகள், நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்திற்கு

உறுதியான ஒரு முடிவை ஒரு நாளும் தரப்போவதில்லை.

உலகவரலாற்றில், ஈராக், பலஸ்தீனம், இஸ்ரேல், ஆப்பிரிக்காவில் சோமாலியா என்று இன்னும் பல நாடுகளில் அப்பாவி பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல் நடைபெற்று கொண்டதான் இருக்கிறது. இந்த நாடுகள் ஒன்றிலும் இன்னும் நிரந்தர தீர்வு எட்டப்படவில்லை. இந்த நாடுகளில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்தை எமது நாட்டு யுத்தத்துடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கலாமா என்ற கேள்வி தோன்றலாம். நிச்சயமாக, காரணம் இந்த நாடுகளில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தங்கள் இனங்களுக்கிடையிலான யுத்தங்களாகவோ இயக்கங்களுக்கிடையிலான யுத்தங்களாகவோ அமைந்திருக்கின்றன. இந்த யுத்தங்களில் இருந்து நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய படிப்பினைகள் அதிகம் இருக்கின்றன.

இன்னும் ஒரு யுத்தத்திற்கு யார் தயாராய் இருந்தாலும் மக்கள் தயாராய் இல்லை. இனி நடைபெறப் போகும் யுத்தத்தில்

மக்களின் பங்கு மிக அதிகம் இருக்கப்போகிறது. இந்த யுத்தத்தில் பங்கு பெறப் போகிறவர்கள் பலியாகப் போகிறவர்கள் எல்லோருமே மக்கள். அதனால் இந்த யுத்தம் நடைபெற வேண்டுமா? இல்லையா என்று தீர்மானிக்க வேண்டியவர்களும் மக்கள் தான்.

இதுபோன்ற தசாப்தங்களாக நீளும் பலபிரச்சனைகளுக்கு மக்கள் எழுச்சிதான் நிரந்தர முடிவை பெற்றுத் தந்து இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் அடிடைப் போராட்டத்தில் பிரெட்ரிக் டக்ளஸ், மார்ட்டின் லூதர் கிங் தலைமையில் நடந்த மக்கள் எழுச்சி வெற்றி பெற்றிருக்கிறது.

கியூபாவில் இடம்பெற்ற ஏகாதிபத்தியம் மக்கள் எழுச்சியில் மடிந்திருக்கிறது. இன்றைய இலங்கையில் மறைமுகமாக மக்களுக்கெதிராக யுத்தம் உருவெடுத்திருக்கிறது. மக்கள் அணிதிரள்வதன் மூலமே இதனை முடிவுக்கு கொண்டு வரலாம். போதும், இனி உயிர்கள் குருதி தோய்ந்த தரையில் கிடந்தது. விழித்தெழுந்து அடுத்த உயிர்த்துளி வீழுமுன் இணைந்து தடுப்போம் வாருங்கள்.

எதிலும் அக்கறையற்று இருப்பவர்களை நான் வெறுக்கிறேன். அக்கறையீனம் என்பது வரலாற்றில் வலுவான சக்தியாக இருந்து வந்துள்ளது. அது தன்னை வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை. ஆனால் திறமையாகச் செயற்படுகிறது. இருளித்தான் வரலாற்று நிகழ்வுகள் முதிர்ச்சியடைகின்றன. இன்னாருடையவை என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாத ஒரு சில கரங்கள் கூட்டு வாழ்க்கையைப் பின்னுகின்றன. அனேகமானோருக்கு என்ன நடக்கிறதென்றே தெரிவதில்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு அதில் அக்கறையில்லை.

அந்தோனியோ கிராம்ஷி



வாசகர் கடிதம்



நண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் பயில்நிலத்தின் மீள்வருகை மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. இனியும் இடைநிறுத்தாமல் தொடர்ந்து வெளிவரும் என்று நம்புகிறோம். இது போன்ற இதழ்கள் இன்றைய காலத்தில் தேவை. இம்முறை வெளியாகிய 'அது அப்படித்தானா' கவிதை விளங்கவில்லை. விளங்காத கவிதைகளைப் பிரசுரிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. உங்கள் சின்னக்கதைபோலவே நவீனத்துவமாக செயல்படுத்துகிறீர்களா?

தி.சசிகலா
ஹற்றன்

'தனிமரத்து வெளவால்கள்' கதை மிக அருமை. இவ்வாறான சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கவும். பத்திகளை அறிமுகப்படுத்துவீர்களாயின் நன்றாக இருக்கும். மிகவும் கனதியான ஒரு இதழாக கடைசி பயில்நிலம் இருக்கிறது. ஆசிரியருக்குப் பாராட்டுக்கள். எங்கள் பகுதியில் பயில்நிலம் கிடைப்பதில்லை. கிடைக்க வழிசெய்வீர்களா?

க. இந்திரகுமார்
யாழ்ப்பாணம்

பயில்நிலம் நின்றுவிட்டதோ என்று நினைத்தேன். மே - ஜூன், இதழ் கிடைத்தது மகிழ்ச்சி சில பக்கங்களுக்குள் அடக்க வேண்டுமென்பதற்காக கட்டுரையைச் சருக்காமல் தொடராகப் பிரசுரியுங்கள். இது கட்டுரை அமைப்பாக அமைய வழிசெய்யும். 'குழலரசியல்' கட்டுரையில் இக்குறைபாட்டைக் காணமுடிந்தது. அதிகமான கவிதைகளை தந்திருப்பது மகிழ்ச்சி. எழுத்துப் பிழைகளைத் தவிர்க்கவும். உங்கள் கூட்டுமுயற்சிக்கு வாழ்த்துக்கள்

கு.மா. கலைச்செல்வி
கொழும்பு

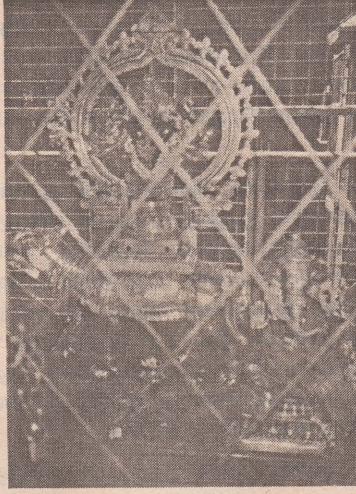
இசையமைப்பாளர் உதயாவின் பேட்டி ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாக இருந்தது. 'புரிதல்' கவிதை ஒரு புதிய பார்வை. பக்கவடிவமைப்பு வாசிப்பதற்கு இலகுவான வகையில் அமைந்திருக்கிறது. வாழ்த்துக்கள். உங்கள் பணி தொடரட்டும்.

பா. கண்ணன்
திருகோணமலை

உங்களின் கருத்துகளிற்கு நன்றி. தொடர்ந்தும் எழுதுங்கள்
புதிய உலகத்துக்காய் சேர்ந்தே பயணிப்போம்

ஆசிரியர் குழு

கள்வரை வணங்குவீர்



கள்வரை வணங்குவீர்!
கள்வரை வணங்குவீர்!
இம்மாநிலத்து வாழ் உயர்
மாண்புடை மாந்தரீர்!
கள்வரை வணங்குவீர்!
கள்வரை வணங்குவீர்!

சர்வ வல்லமை படைத்த
சர்வேஸ்வரனாரும்
பஞ்சலோகங்களால்
பொதுமைப் பட்டென்ன
அறங்காவலர் ஆக்கி வைத்த
ஆயுட் சிறைக்குள் தானே
புலனடங்கிக் கிடக்கின்றார்

ஆபரணங்கள் பல பூண்டும்
அவர் அஞ்சிக் கிடப்பது
கள்வருக்கே! ஆதலினால்
கள்வரே பெரியவர்!
கள்வரே பெரியவர்!

புசையில்லா நேரமென்றால்
கும்பிடவும் விடாமல்
கோவிற் கதவு புட்டி
கொத்துச் சாவி இடுப்பில் செருகி
உண்டியற் புட்டையும்
உசுப்பிப் பார்த்து அனுதினமும்
அறங்காவலர்கள் காவல் புரிவது
கள்வரை அஞ்சியே - அதனால்
கள்வரை வணங்குவீர்
இம்மாநிலத்து வாழ்
அறிவுடை மாந்தரீர்!
கள்வரை வணங்குவீர்

கொண்டோடி - நா - றைஸ்



உங்களுடைய சில நேரங்கள்

அன்புள்ள நண்பர்களே,

இன்று எமது நாடும் மக்களும் இருக்கும் நெருக்கடியான சூழலில் வெளியீடு என்பது பல பிரயத்தனங்களுக்கு மத்தியில் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

ஒரு வகையில் இத்தகைய காலகட்டங்களில் தான் மக்கள் மேன்மேலும் விழிப்படையவும், சரியான திசையில் வழிநடக்கவும் ஏற்ற வகையில் பல்வேறு துறைசார்ந்தும் சஞ்சிகை வெளியிடுவது அவசியமாகின்றது.

பயில்நிலம் குழுவினர் வெளியீட்டுத் துறையில் முனைப்புடன் செயற்படத் தொடங்கியதில் இருந்து பலதுறை சார்ந்த எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவில் பல கருத்துக்களை வெளியிடும் களமாக பயில்நிலம் பரிணமித்துள்ளது. நூறு மலர்கள் மலரட்டும். நூறு சிந்தனைகள் பிறக்கட்டும் என்ற விரிந்த தளத்திற்கு நாம் செல்வது இனி தவிர்க்க இயலாத வரலாற்றுத் தேவை. இலக்கிய சவால்கள், நிதிநெருக்கடிகள், சமூகத்துயரங்கள், யுத்தக் கொடூரங்கள் போன்றவற்றின் மத்தியில் கடுமையான எதிர்நீச்சலிட்டே நாம் எமது பணிகளை முன்னெடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கிறோம்.

இவற்றை வெற்றிகரமாக நடைமுறையாக்குவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன. ஒன்று பயில்நிலம் வகுத்துக்கொண்ட கலை இலக்கிய கொள்கை. இரண்டாவது அத்தகைய கலை இலக்கியக் கொள்கையை அமைப்பு வாயிலாக முன்னெடுத்த நபர்களின் கூட்டுமுயற்சியிலான அர்ப்பணிப்பு மிக்க கடும் உழைப்பு. இந்த உழைப்பானது சுயநலம், பொருள் தேடல், புகழ் நாட்டம், தனிமனித புலம்பல்களுக்கு அப்பால் சமூக அக்கறை கொண்ட கனதிமிக்க கலை இலக்கிய பங்களிப்பு என்பதாகவே அமைந்து வந்திருக்கின்றது.

இந்நிலையில் எமது வெளியீடுகளை தொடர்ந்தும் ஊக்கப் படுத்தும் வாசகர்களிற்கும் பத்திரிகையாளர்கள், விமர்சகர்களிற்கும் எமது நன்றிகள். மேலும் இந்நூல் வெளியீட்டில் சேர்ந்துழைக்கும் விகடன் அச்சக உரிமையாளர் திரு.சி.தயாபரன் அவர்களிற்கும், அச்சக ஊழியர்களிற்கும் எமது நன்றிகள். அத்துடன் வழமை போலவே ஆக்கபூர்வமான வெளிப் படையான விமர்சனங்களை வரவேற்கிறோம்.

நிறைவாக

“சுற்றி ஏறிடும் பாதை ஆயினும்
தூக்கி நம்மை உயர்த்திடு மேயது
வெற்றி என்பது மேல்நிலை எய்துதல்
விரிந்த விண்ணிடை மேல் உலாவுதல்”

(கவிஞர் முருகையன்)

அடுத்த இதழில் சந்திப்போம்.

எதிரியின் முறுகல்

2055
12
24660
15
12330 0
2466
369900

எதிரி முறுவலுடன் வந்தான்
மக்கள் முறுவலுடன் வரவேற்றனர்
மண் அங்குலம் அங்குலமாக பறிபோனது
எதிரி புகழுரைகளுடன் வந்தான்
மக்கள் மகிழ்வுடன் வரவேற்றனர்
மண் ஏக்கர் ஏக்கராகப் பறிபோனது
எதிரி பரிசுகளோடு வந்தான்
மக்கள் நன்றியுடன் வரவேற்றனர்
மண் சதுரமைல்களாகப் பறிபோனது

மக்கள் விழிப்புற்ற போது எதிரி
முறைப்புடன் கையில் ஆயுதங்களுடன்
கவசவாகனமேறி வந்தான்
மக்கள் ஆயுதந் தரித்த போது
மண்ணை அபகரித்தவனால் மண்ணை ஆள இயலவில்லை
எதிரி போர்நிறுத்தம் பற்றிப் பேசினான்
அமைதி பற்றியும் ஆயுதக் களைவு பற்றியும் பேசினான்
மக்கள் போரை நிறுத்த அமைதி பற்றிப் பேச
ஆயுதங்களைக் களைந்த பின்னர்
மண் மீண்டும் அங்குலம் அங்குலமாக
ஏக்கர் ஏக்கராகச்
சதுரமைல்களாகப் பறிபோனது

எதிரியின் இனிய சொற்கள்
வலிய ஆயுதங்களிலும் கொடியன

- ஸ்வப்னா -



தெரிவிப்பது நாங்கள்
தீர்மானிப்பதும் நாங்கள்



Maruthi Money Exchange (Pvt) Ltd.

தலைநகரில்

உங்கள் பணத்திற்கு

உரிய பெறுமதியைப் பெற

மிகவிரைவில்

பணப்பரிமாற்றம் செய்துகொள்ள

இன்றே நாடுவீர்

*Authorised Foreign Currency
Money Changers*

Permin No : ECD/IN/AUT/MC/117

அங்கீகாரம் பெற்ற
வெளிநாட்டு நாணய மாற்றகம்

224, 1st Floor,
Galle Road, Wellawatte,
Colombo -06.

Tel : 011 - 2362086

Mobile : 0777 - 310725

Mobile : 071 - 4821946